

Tartalom

Virágvasárnap	1
Megalakult egyházközségünk új képviselőtestülete	2
Laudate, cantate! XIX. Jean-Philippe Rameau	3
Plébániánk 2012. évi statisztikája	4
Az együttlét öröme – plébániánk zarándoklata Medjugorjéba	6
Program a hit évére	7
Hit a mindennapi szóhasználatban és a teológiában	8
Könyvajánló: Kapiller Ferenc: „Szeretetből szenvedni”	10
XVI. Benedek pápa utolsó általános kihallgatása	12
Anyakönyvi hírek	14
Nagymama teaház	14
A katolikusok „fegyverei”	15
Hittanóra az iskolában	16
Jó volt olvasni	
Dsida Jenő: Veronika - lelkek	16
V. Szent Pius pápa	17
A Völgyhíd c. színházi előadás a Mindszenty Gimnáziumban	18
Fiataloknak	19
Plébániai hírek	16

Virágvasárnap

Jézus virágvasárnapi bevonulása a köznép szemében Jézus legnagyobb diadala volt. Jézus eddig egyszer sem engedte meg, hogy ünnepljék őt, de most tudatosan cselekedve, határozott akaratával vitte végbe a jeruzsálemi ünnepélyes bevonulást. Elhitte volna bárki a tömegből, hogy öt nap múlva ugyanezek az utcákon ugyanezek az emberek a halálát követelik? Voltak-e közöttük olyanok, akik előre látták és kiszámíthatták a tömeg reakcióját? Vajon mi történt? Próbáljuk meg rekonstruálni az eseményeket.

Izajás próféta Krisztus előtt 765 évvel és Zakariás próféta mintegy 500 évvel így jövendöl erről a napról:

„Mondjátok meg Sion leányának:
Nézd, királyod jön hozzád,
Szerényen, számárháton,
A teherhordó állat csikáján.”

A „Sion leánya” kifejezés Jeruzsálem lakosságát jelenti.

Betfagé és Betánia most Jeruzsálem külvárosainak számítanak, de Krisztus idejében jelentéktelen kis települések, falvak voltak. Jerikó felől érkezve előbb Betániát érintjük, ahol Lázár és nőtestvérei laktak, majd Betfagét, ahonnan Jézus a szamarat hozatta tanítványaival a bevonuláshoz. Jeruzsálemből csoportosan tódult a nép Betániába ezekben a napokban. Sokan mentek azért is, hogy a feltámasztott Lázárt láthassák, és azt is megtudták, hogy Jézus az ünnepekre tanítványaival a városba készül. Az ünnepek előtt szokás volt ugyanis, hogy kimentek egy-egy nagyobb zarándokcsoport elé, és énekszóval, zenével kísérték be őket. Néhány nap és itt a legnagyobb ünnep. Az ünnep, amit a római elnyomás ellenére is megülhetnek. Az ősi törvények, a zsidó nép évezredek hányattatásairól való megemlékezés keverednek a függetlenség utáni vággyal. Mindez megadja az alaphangulatot. A tömegben tudatosodik: a Messiás tartja itt a bevonulását. Kitér a hódolat és a lelkesedés. Jézus pedig nem tiltja meg nekik. Az emberek földre dobják ruháikat, hogy lábát por ne érje, és így egy tarka szőnyeg alakul ki Betfagétól Jeruzsálemig. Az emberek ágakat lengetnek az út mellett, énekelnek, üdvívalgással üdvözlik, ha közeledik feljük, majd csatlakoznak a menetnek és hatalmas ünneplés keretében érkeznek a fővárosba, ahol izgalomba hozzák az egész lakosságot. A nép hozsannázik Jézus körül. Ragyogó napfényben pompázik a templom, a tanítványok talán még sohasem voltak ilyen boldogok. A templomba érve hatalmas gyermekesereg kiáltja: „Hozsanna Dávid fiának!” (Mt 21,15) A főtanács tagjait tehetetlen düh emészti. „A tömegből néhány farizeus így szólt hozzá: „Mester tiltsd meg ezt tanítványaidnak!” – „Mondom néktek – felelte-, ha ezek elhallgatnak a kövek fognak megszólalni.” (Lk 19,39-40)

Nagy a dicsőség és ujjongás, de Jézusról aligha lehetne elmondani, hogy határtalanul boldog. Szalmaláng-lelkesedés ez. Külsőségeiben ha-

(folytatás a 2 oldalon ⇨)

(⇐ folytatás az 1. oldalról)

sonlít ahhoz, amit Krisztus, a Megváltó megérdemelt volna, de nem üres lélekkel, hanem igazi belső megéléssel főpapostól, írástudóstól, a nép véneivel, a farizeusokkal együtt Pilátustól kezdve Heródesig. Mindenkinek fel kellett volna ismernie a városba érkező Isten Fiát, de nem ismerték fel, vagy nem akarták felismerni. Látja az ifjúság és az egyszerű emberek lelkesedését, de tudja, hogy többségükből a nemzeti öntudat beszél, a farizeusok pedig már azt fontolgatják, hogyan állíthatják őt félre. Jézus ismeri a tömeghangulatot és látja már a nagypénteket is, szinte hallja a „feszítsd meg őt” kiáltásokat. *„Ismerte mindnyájukat, és nem szorult rá, hogy bárki is felvilágosítsa az emberről. Tudta ő, mi lakik az emberben.”* (Jn 2,24-25).

Vajon mi képesek vagyunk felismerni a körülöttünk zajló világban a lényeges és lényegtelen dolgokat? Meglátjuk-e az igazságot a ködösítés és tömeghisztéria mögött? Hagyjuk-e magunkat befolyásolni üres szövegekkel vagy szilárdan kitartunk meggyőződésünk mellett? Ne legyünk köpönyegforgatók, ne hasonlítsunk az egykori jeruzsálemi tömegre. Aki Jézus mellett tette le voksát, legyen hű hozzá.

A tömeg így köszönti Jézust: *„Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön!”*

(Mk 11,9; Zsolt 118,25)

Ezek a sátoros ünnep szertartásának szavai, amelyeket zsidók akkor mondtak, amikor körbejárták az olfárt, kezükben pálma, mirtusz és fűzfaágakat tartva.

Most kezükben pálmákkal az emberek így kiáltanak fel Jézus előtt, akiben felismerik azt, aki az Úr nevében jön. A kifejezés, „aki az Úr nevében jön” valójában a Messiásra vonatkozott.

Jézusban felismerték azt, aki az Úr nevében jön és Isten jelenlétét viszi közéjük. Az Egyházban Izrael reményteli kiáltása, amellyel virágvasárnap fogadták, új értelmet nyert. Az Eucharishtiában új módon találkozik velünk. Így köszöntjük: *„Hozsanna!”* Ő az, aki Isten dicsőségét elhozza a földre testben és vérben.

Köszöntjük azt, aki mindig velünk marad, azt, aki újra eljön! Köszöntjük azt, aki az Eucharishtiában mindig hozzánk jön az Úr nevében.

Az egyetemesség megtapasztalásának lényeges része az Eucharisztia. Amikor az Úr eljön, akkor minket, különböző embereket egy közösséggé tesz. Belépünk a béke uralmába.

A prófétai kijelentés jellemvonásai – szegénység, béke és egyetemesség – a kereszten valósulnak meg.

Volt idő – s még nem tűnt el teljesen – amikor a keresztényeket éppen a kereszt miatt utasították el. A kereszt

áldozatról szól, az élet tagadásának jele. Ehelyett életet akarunk szigorítások és áldozatok nélkül. Úgy akarunk élni, mint mindenki más. Nem akarunk tilalmak, határok között élni, gazdag és teljes életet akarunk – mondják még sokan ma is.

Mindez nagyon csalóka, ez a kígyó beszéde, aki ezt mondja: *„Ne félj, nyugodtan egyél a kert minden fájának gyümölcséből!”*

Virágvasárnap azonban egy nagy „Igen” éppen a keresztre, mert a kereszt az igazi élet fája. Nem a birtoklásban, hanem az adásban találjuk meg az élet értelmét. Az igazi életutat, az ajándékozó szeretet útját a kereszt mutatja meg nekünk. (XVI. Benedek pápa)

Ó Jézus, tudván, hogy a tömeg feléd közeledik, öszverre ültél és a feléd siető nép tapsa közepette az alázat csodálatos példáját adtad, miközben azok gallyakat vágtak le és ruhával terítették le az utat. Örömhimnuszok között sem feledkeztél el együttérző szeretetedről: panasz fakadt ajkadról Jeruzsálem pusztulása miatt. Kísérd az ég és föld csikóháton ülő királyát, kövesd őt olaj- és palmaágakkal, jótettekkel és győztes erényekkel.

(Szent Bonaventúra)

Tóth János
káplán

Megalakult egyházközségünk új képviselőtestülete

2013. január 14-én megalakult egyházközségünk új képviselőtestülete, melynek vezetője Stróber László apát-plébános.

A világi elnök ismét Németh Lajos.

A testület tagja hivatalból:

Tóth János és Óra Krisztián káplán,

Tóth György kántor-karnagy,

Nátrán Józsefné a hitoktatók képviselője,

Csordás Róbert a Mindszenty iskola igazgatója.

A testület tagjai:

dr. Császár Tamás,

Eröss Antal,

Halász Sándor,

Herold József,

Horváth József,

Kónya Zoltán,

Kovácsné Ujj Andrea,

dr. Marx Gyuláné,

Paksa Ferenc,

Paksa Tibor,

Petőházi Attila,

Rigó Csaba,

Tausz Rózsa,

Tímár János,

Tompa Mihály.

A filiális egyházközségeket Ekler Lajos (Ságod), Molnár Lajos (Zalabesenyő) és Ruzsics Jánosné (Pózva) képviseli.

Laudate, cantate!

XIX. rész – Jean-Philippe Rameau

Ritkán találkozunk a hangversek műsorfüzeteiben Jean-Philippe Rameau névvel. Kevesen is vannak azok, akik ismerik művészetét. Mégis szeretném e sorozatban őt is megemlíteni, mert a francia késő barokk kiemelkedő alakja.

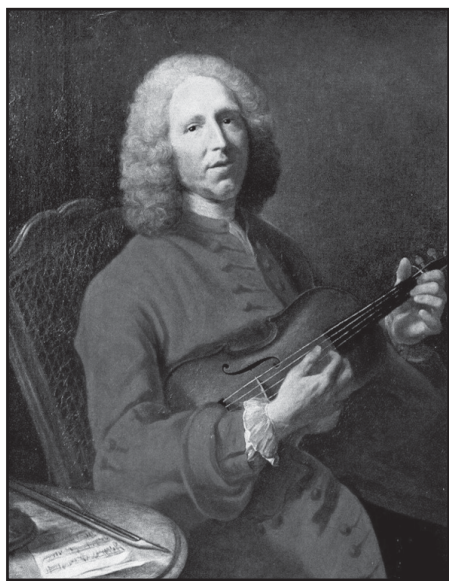
1683-tól 1764-ig ívelő, hosszú pályája volt. Dijonban született, hetediként a 11 gyerekből. A család történetében apja volt az első muzsikus. Ez az apa pedig már nagy figyelmet szentelt gyerekei zenei taníttatására.

Rameau életének első 40 évéről nagyon keveset tudunk. Annyi bizonyos, hogy jezsuitáknál tanult, ahol a tanterv része volt a zeneoktatás is. Tanulmányait azonban nem fejezte be, csak abbahagyta. A saját útját járta, organistaként működött különböző vidéki városokban.

Az igazi fordulóponthoz életében az 1722-es Párizsba költözése jelentette. Itt jelent meg egy 450 oldal terjedelmű elméleti munkája, a „*Harmóniai traktátus*” (Traité de l’harmonie), amely megalapozta hírnevét. Először tehát nem is zeneszerzőként vált ismertté, hanem elméletíróként. Elméleti munkássága, érdeklődése azonban mindvégig megmaradt, több tucatnyi írást hagyott az utókorra. Ezekből a kiadványaiból az is kiderül, hogy nemcsak a zenével foglalkozott, hanem a természettudomány is érdekelte. Elméleteire ugyanis Newton fizikája is hatott. A zenében előforduló különböző akkordkapcsolatokat például a természet működésére próbálta meg visszavezetni.

Zeneszerzőként jó ideig csak csem-

balódarabokat írt. Ezeknek jelentős része ötletgazdag karakterdarab. Olyan címeket olvashatunk a művek elején, mint „*A tyúk*” (La poule) vagy „*A vademberek*” (Les sauvages) – szép felvételeket találhatunk ezekből az interneten, például Grigory Sokolov előadásában, érdemes rákeresni, meghallgatni. Utóbb említett darabját egy meghatározó személyes élmény ihlette, 1725-ben ugyanis színházban látott

két indiánt, akik táncoltak a színpadon. Ez akkoriban rendkívül izgalmasnak, egzotikusnak hatott, s Rameau egy bilentyűs darabban örökítette meg ezt az eseményt.

Rameau-nak sokáig meg kellett küzdenie „*az elméletíró*” bélyegével. Bizonyítania kellett, hogy ő is tud olyan jó darabokat írni, amelyek alapján zeneszerzőként is számon tarthatják őt a kortársak és az utókor.

Meglehetősen későn, 50 éves kora körül, kezd el operákat írni. Pedig az elméleti írásain kívül ezeknek kö-

szönheti még hírnevét és jelentőségét. Mint operakomponistának nem volt könnyű dolga, fel kellett vennie ugyanis a versenyt az 1687-ben elhunyt nagy zeneszerző, az olasz származású Jean-Baptiste de Lully műsoron lévő népszerű darabjaival.

Rameau 1733-ban írta első operáját, Hippolyte et Aricie címmel. Óriási visszhangja volt a bemutatónak, rögtön heves vitákat indított el az opera zenéje. Egyszerre fogadta rajongás és elutasítás. A közönség két táborra szakadt: egyik fele Lully zenéjét támogatta, ők voltak a „*lullysták*”, a közönség másik fele pedig Rameaut pártolta. Őket ironikusan „*ramoneur*”-öknek hívták, ami franciául annyit jelent, hogy kéményseprő. A híres kortárs, Rousseau is támadta Rameau művészetét: unalmasnak és zűrzavarosnak találta. Korabeli újságokban több alkalommal is írtak az operáról, s ezekben a cikkekben gyakran illették a művet, negatívan, a „*barokk*” jelzővel. Itt használták először a barokk kifejezést zenei összefüggésben. A fogalmat ekkor még pejoratív értelemben írták le, jelentése eredetileg ugyanis az, hogy „*nyakatekert*”. Ezzel azt fejezték ki, hogy számukra Rameau zenéje „*túlzsúfolt*”, „*követhetetlen*” és csupán „*kusza hangzavar*”.

Idővel mégis sikerült elismerést szereznie műveivel, s nevéhez a francia zene történetének új korszakát köttették. A király, XV. Lajos is elismerte munkásságát, 1750-ben királyi zeneszerzővé tüntette ki.

Tímár Zsófia

Püspöki vizitáció plébániánkon

Dr. Veres András püspök 2013. március 8-án plébániánkra látogatott. A vizitáció szentségimádással kezdődött a plébániatemplomban, majd beszélgetett a hívekkel. A délelőtt folyamán meglátogatta az Ady Endre Iskolát, a Kertvárosi Iskolát, a Belvárosi Magyar-Angol Két Tanítási Iskolát, a Béke ligeti Iskolát. Délután találkozott városunk polgármesterével, meglátogatta a zalabesenyői új templomot, ahol találkozott a hívekkel. Áttekintette plébániánk könyvelését, az anyakönyvek vezetését és egyéb iratait. Egyházközségünk képviselőivel is hosszasan beszélgetett. Biztatta a testület tagjait, hogy munkájukkal, imával segítsék papjaikat, hogy ők több időt, energiát tudjanak fordítani lelkipásztori feladataikra.

A Zalaegerszegi Mária Magdolna Plébánia 2012. évi hitéleti statisztikája

„Hálát adunk Istenünk, hogy színed elé állhatunk, és szolgálhatunk neked!”

E gondolat jegyében ajánljuk az elmúlt év hitéleti statisztikáját a Kedves Hívek hálaadó imájába.

I. Anyakönyvi statisztika (zárójelben a 2011. évi adatok)

A plébániánk híveinek száma: kb. 25 000 fő.

1. Keresztelés

Összesen	130 fő	(166 fő)
Ebből fiú:	65 fő	(80 fő)
Leány:	65 fő	(86 fő)
Más plébániáról hoztak:	7 fő	(11 fő)

Felhívjuk a Kedves Hívek figyelmét, hogy más plébániáról gyermekeket csak a lakóhely szerint illetékes plébánia írásbeli engedélye alapján keresztelhetünk meg.

A keresztelést minden esetben legalább az egyik szülőnek kell kérnie, amennyiben kötelezettséget vállalnak gyermekük válásos nevelésére. A kereszttség szentsége egy egész életre szóló elkötelezettséget jelent a krisztusi hit és életforma megélésére. Mivel a szülő a gyermek felelős nevelője, ezért csak ők kérhetik gyermekeik megkeresztelését! Az a szülő tud keresztény módon gyermeket nevelni, aki maga is igyekszik keresztény módon élni. Ehhez a szentségi házasság – ahol ez lehetséges – elengedhetetlen követelmény. Ezért kívánja Egyházunk, ha nincs akadálya, akkor a csak polgári házasságban élők gyermekük megkeresztelése előtt Isten és az Egyház színe előtt is rendezzék házasságukat. A

II. Lelki, vallási élet

1. A szentmisék

Plébániánk területén vasárnaponként és kötelező ünnepnapokon a szentmisék a következő időpontokban vannak:

1.A Mária Magdolna Plébániatemplomban: előesti (szombat este) 6 illetve nyáron 7 óraker. Vasárnap és ünnepnap reggel 7, ½ 9, 10 és este 6, illetve nyáron 7 óraker vannak a szentmisék.

2.A Notre Dame Nővéreknél vasárnap de. ¾ 10-kor és délután 4 óraker (kéthetente) családos mise. Hétköznap este 6 óraker.

3.A kertvárosi új templomban minden vasárnap de. 11 óraker, délután 5, illetve ½ 6 óraker. Kedden és csütörtökön este 5, illetve 6 óraker.

4.Zalabesenyőben: délelőtt 11¹⁵-kor.

5.Pózván a hónap 4. vasárnapján (a hónap többi vasárnapján igeliturgia).

6.Ságodban a hónap 2. vasárnapján (a hónap többi vasárnapján igeliturgia).

7.A Pózvai Idősek Otthonában a hónap első illetve harmadik szombatján.

8. Nagykutason ¼ 9 óraker, augusztustól a bagodi plébániához tartozik

9. Kiskutason a hónap 3. vasárnapján, augusztustól a bagodi plébániához tartozik.

házasságrendezésnél nem jelent akadályt, ha valaki nem volt elsőáldozó vagy bérmálkozó, hiszen ezeket a szentségeket felnőtt korban is fel lehet venni, természetesen megfelelő előkészület után.

2. Házasságkötés

Szentségi házasságot kötött:	51 pár	(52 pár)
-------------------------------------	---------------	-----------------

Kérjük a jegyeseket, hogy házasságkötésük előtt legalább 3 hónappal korábban jelentkezzenek a plébánián.

3. Halálozás

Egyházi temetésben részesült	201 fő	(206 fő)
Ebből férfi	92 fő	(107 fő)
Nő	109 fő	(99 fő)
Szentségekben részesült	51 fő	(50 fő)
Szentségekben nem részesült	150 fő	(156 fő)

Szomorú, hogy az elhunytak nagy része nem részesült a szentségekben. Kérjük Kedves Híveinket, nagyobb gondot fordítsanak hozzátartozóik lelki üdvére. Ne távozzék el az élők sorából senki a betegek szentsége és a Szent Útravaló nélkül. Arra is kérjük Híveinket, hogy betegeikhez hívjanak lelkipásztort, akár a kórházba, akár otthonukba.

Kérjük híveinket, hogy buzgón jöjjenek a szentmisékre, ne hanyagoljuk el a vasárnap megszentelését. Buzdítunk mindenkit a gyakori szentáldozásra, hiszen a szentmisén való részvételhez a szentáldozás is hozzátartozik. Ha nincs súlyos bűnünk, többször is járulhatunk a szentáldozáshoz.

2. Elsőáldozás

Összesen:	143 fő	(209 fő)
------------------	---------------	-----------------

Az áldozással kapcsolatban felhívjuk a szülők figyelmét, hogy gyermekeik rendszeres hitoktatás után lehetnek elsőáldozók. Természetesen a hittanórák mellett a szentmisén való részvétel is követelmény az elsőáldozáshoz.

3. Bérmálás

Hittanos gyermekek bérmálása a Zárda kápolnában 2012. április 14-én volt.

Hittanosok bérmálása:	52 fő	(57 fő)
------------------------------	--------------	----------------

4. Keresztény életre felkészítés (Katekumenátus)

A szentségek felvétele a Zárda-kápolnában történt 2012. június 6-án.

Összesen	8 fő	(6 fő)
----------	------	--------

5. Hitoktatás

	Tanulók	Csoportok
Iskolákban	1040 fő	78
Óvodákban	191 fő	11 fő
Szent Család Óvoda	109 fő	4 fő

A hitoktatást végzi: 2 lelkipásztor, 3 főállású hitoktató, 11 óraadó hitoktató.

6. Egyesületeink

1. Mária Magdolna Plébánia Szeretetszolgálat (Karitás) Egyházközség keretében működik. Rászorulókat rendszeres pénzbeli támogatásban és esetenként alkalmi segélyekben része-

síti. Köszönetet mondunk a Karitás csoport lelkes munkájáért. A Karitás csoport munkáját akár pénzbeli adományokkal, akár használt ruhákkal vagy bármilyen formában támogató Kedves Híveinknek nagylelkűségéért hálásak vagyunk.

2. Családosok közösségei: hetente tartott összejöveteleken közös imádsággal és beszélgetésekkel erősödnek a közösségi szellemben. Plébániánkon több családos közösség működik

3. Mária Légió Megköszönjük a Mária Légió tagjainak, hogy rendszerességgel látogatják a beteget a kórházban.

4. Cursillio Mozgalom közösségei

5. Ifjúsági közösségek: a rendszeres találkozások felkészítik a fiatalokat a tevékeny, tanúságtevő krisztusi éltre.

XIX. évfolyamába lépett az Ünnepi Harangszó. Köszönjük a Kedves Hívek érdeklődését, hogy mindig szívesen fogadják.

III. Anyagi ügyek

Amikor anyagi ügyeinkre gondolunk, örömeinket fejezzük ki, hogy Kedves Híveink átérzik Egyházunk létének szükségességét, és áldozatvállalásaikkal tevékeny részt vállalnak annak fenntartásában.

Az Egyház tagjai helyzetüknek megfelelően hozzájárulnak az egyházközség fenntartásához. Az igazságosság megkívánja, hogy egyházközségünk fenntartásához ne csak azok járuljanak hozzá, akik eddig is hűségesen teljesítették kötelezettségüket, hanem azok is, akik egyházközségünkötől bármely lelkipásztori vagy egyéb szolgálatot kérnek, de eddig – valamilyen okból – elmulasztották az egyházközségi hozzájárulásuk teljesítését. Szeretnénk, ha felhívásunk minden keresztyén hívőhöz eljutna, és jó

szándékkal rendeznék tartozásukat.

Ismeretes a kedves hívek előtt a püspöki rendelkezés: Fel-nöttektől személyenként nettó havi keresetük 0,5 %-át kéri a Püspöki Kar. Ez az előírás mind az aktív keresőkre, mind a nyugdíjasokra vonatkozik. Amikor a testvérek rendezik egyházközségi hozzájárulásukat, megtekinthetik a fizetendő összeg értékét, havi és egész évre feltüntetett értékekkel.

Kérjük a Kedves Híveinket, hogy ezen összegeket a jövőben is szíveskedjenek megfizetni, annál is inkább, mert más támogatásra egyházközségünk továbbra sem számíthat. Az eddig fizetett összegeket hálásan megköszönjük.

IV. Munkálatok és tervek

Hálásak vagyunk a mindenható Istennek, hogy a 2012. évben a felújítás munkájában támogatott bennünket. Plébániatemplomunk belső munkálataiból már csak kisebb felújítások vannak hátra, amelyek tovább folytatódnak. Új szembemiséző oltár és ambó készül.

A templom restaurálásának javára alapítványunk van, amely kiemelten közhasznú alapítványként működik. Alapítványi befizetési csekk a Plébániahivatalban és a sekrestyében is kapható.

Kérjük testvéreinket, hogy továbbra is nagylelkűen támogassák a felújítást. Szeretnénk megköszönni, akik az elmúlt évben adójuk 1 %-val támogatták alapítványunkat és kérjük, hogy ez évben is szíveskedjenek felajánlani.

Köszönjük testvéreink pénzbeli adományait, és hálásak vagyunk a sok imádságért.

A Mindszenty József Általános Iskolát és a Szent Család Óvodát is jelentős összegekkel támogattuk

VI. Köszönet a plébánia munkatársainak, segítőknek

Hálás köszönetet mondunk a lelkipásztori kisegítőknél, templomaink kántorainak, sekrestyéseinek és a hitoktatóknak, akik önzetlen hozzáállással és lelkesedéssel végzik munkájukat Isten dicsőségére és a hitélet növekedésére. Köszönjük minden Kedves Hívónknak az áldozatos segítséget és támogatást, amelyet az elmúlt évben tanúsítottak plébániánk és lelkipásztoraink iránt.

Külön köszönetet mondunk azoknak, akik plébániatemplomunkat és a plébániánkhöz tartozó templomokat díszítik és takarítják, gondoskodnak róluk, rendben tartják, és hétről-hétre a szentmisére előkészítik. Dicséret illeti Kedves Híveinket, akik az oltárterítőket, kehelykellékeket igényességgel, sok-sok munkával előkészítik, és aki a gyertyatartókat, csengőket, szent edényeket

időről-időre gyogyó tisztává teszi.

Köszönjük a Mindszenty József Kamarakórus, a Kertvárosi Kórus és az Ifjúsági Kórus áldozatkészségét, hogy szerepléseikkel a szertartások áhítatát, szépségét és művészi rangját emelték.

Minden Kedves Hívónknak Istentől megáldott, boldog, békes üjlesztendőt kívánnak a Mária Magdolna Plébánia lelkipásztorai és munkatársai.

Zalaegerszeg, 2012. december 31.

Stróber László
c. apát, ker. esperes plébános

Az együttlét öröme – plébániánk zarándoklata Medjugorjébe

Ezzel a meghívással fordult hozzánk Medjugorje hívó közössége, Danko atya vezetésével. Ez nagyon szép gesztus volt részükről, hiszen lehetőséget adtak azon testvérek számára, akik nehéz anyagi helyzetük miatt ez ideig nem jutottak el ebbe a boszniai falucskába, hogy itt találkozzanak a Szűzanyával, vagy ahogyan ők nevezik, a Gospaval. Három éjszakai szállást, teljes ellátást biztosítottak a zarándok testvéreknek. Február 21-én, az esti szentmise után, Stróber László atya áldásával indultunk el erre a sok kegyelmet ígérő zarándoklatra. Számomra nagy öröm volt, hogy ez alkalommal olyan testvérekkel zarándokolhattam, akik eddig még nem jutottak el Medjugorjébe. Imádsággal, derűs szívvel, várakozással telve indulunk el, kérve Szűzanya oltalmát utunkra. Átlépve a horvát határt sűrű hóesésben folytattuk utunkat. Az egyik pihenőhelyen Litvániából és Lengyelországból érkező zarándoktestvérekkel találkoztunk, ők már több napja úton voltak. Másnap délelőtt ragyogó napsütésben érkeztünk meg a Szűzanyához. Mivel családok hívtak meg bennünket, találgattuk, vajon ki hová kerül? Danko atya várt bennünket a Szent Jakab templom melletti parkolóban. A technikai regisztráció után egy taxis jött hozzánk, hogy elkísér bennünket leendő szálláshelyünkre. Amikor elhagytuk a parkolót, balra kanyarodva kb. 50 méter után megérkeztünk. Alig hittünk a szemünknek: egy elegáns, 4 csillagos szálloda előtt voltunk. Csoportunk részére a Hotel Villa Grace ajánlotta fel a vendégül látást. Nagyon meghatódtunk, mert ilyen fogadtatásra nem számítottunk. Ahogy a szálloda neve is jelzi, Grace = Kegyelem, valóban nagy kegyelem volt számunkra. A szobaelosztás után a szálloda halljában jöttünk össze egy hálaadó rózsafüzér imádságra. Csekélyke ajándékkal, de annál nagyobb szeretettel felköszöntöttük születésnapjukat ünneplő ked-

ves zarándoktársainkat. Ezután első utunk a templomba, az Úrhoz és Szűzanyához vezetett. Hálát adtunk, hogy itt lehetünk, hogy szerencsésen megérkezhettünk. Délután három órakor a betegek keresztútját imádkoztuk a templom mögött felállított keresztútnál. Este mindannyian részt vettünk a közös rózsafüzéren, a szentmisén és a betegekért való imádságon. Másnap reggel szakadó esőre ébredtünk. Egy kicsit elszomorodtunk, mert ezen a napon szerettünk volna felmenni a Krizevacra, a Kereszt Hegyre. Amint befejeztük a reggelit, elállt az eső, és kikukucsált a nap. Milyen nagy kegyelem! Mennyire szereti a Gospa az ő

gyermekait! A csúszós, sáros köveken nehezen tudtunk haladni, de egymást segítve, odafigyeléssel mindenki feljutott a Kereszthez. Egy segítő kéz, egy bátorító mosoly nagyot lendített! Köszönet Krisztián atyának, Szabolcsnak, Marikának, Valinak, és mindazoknak, akik sokat segítettek a rászoruló testvéreknek! A finom ebéd elfogyasztása után találkoztunk Mirjanával, az egyik látnokkal. Elmesélte, hogy is kezdődött több mint harminc évvel ezelőtt, 1981. június 24-én az első találkozás a Szűzanyával, ami azóta is tart. Különösen fontosnak tartja, hogy éljük a Szűzanya üzeneteit, engedjük, hogy közelebb vezessen bennünket Jézushoz, az ő Szent Fiához, imádkozzuk szívvel a rózsafüzért, engeszteljük a bűnösökért, segítsük papjainkat szolgálatukban, engesztelődjünk ki egymással, tartsunk bűnbánatot, járuljunk gyak-

ran szentáldozáshoz. Vasárnap külön szentmise volt a magyar anyanyelvű zarándokok részére. Voltak testvérek Erdélyből, Szlovákiából, Kárpátaljáról és a Délvidékről is. Délelőtt a szakadó jeges eső miatt ismét a szállodában jöttünk össze közös imádságra. Amikor csillapodott az eső, a bátrabbak elindultak a Jelenési Hegyre, a Podrbora. Amikor a hegy lábához érkeztek, elállt az eső, így lehetőség nyílt a Szűzanya jelenési helyének meglátogatására, az ottani együtt imádkozásra. Ismét megtapasztalhattuk Szűzanya gondviselő szeretetét!

Az esti szentmise után Szentségimádáson vettünk részt, ami zarándoklatunk méltó megkoronázása volt. Elérkezett a búcsú napja. A reggeli közös szentmise után Danko atya katekézisében vettünk részt, majd el látogattunk a Comunitá Cenacolo közösségbe, ahol két fiatal tett tanúságot. Elmesélték, hogyan sikerült megszabadulniuk a kábítószer fogságából az ima segítségével. Sokak szemébe könnyet csalt ezeknek a fiataloknak az őszintesége. Mellettem egy idősebb néni ült, aki hangosan zokogott. Lehet, hogy az ő gyermeke vagy unokája hasonló helyzetben van? Nem mertem megkérdezni, csak szeretettel, együtt érzően ránéztem. Itt szeretném megköszönni a sok segítséget, a szeretetteljes vendéglátást, a szervezőknek a sok munkát, Sarnyai Andreának a tolmácsolást. Hazafelé, ahogy végignéztam az autóbuszban a testvéreken, mintha egy más csoportot láttam volna. Ragyogó tekintetű, Szűzanya szeretetét, Isten kegyelmét befogadó, szentgyónásban megtisztult embereket láttam. Ismét sokat tanultam ezen a zarándoklaton. Valóban, ez alkalommal az öröm zarándoklatát járhattam végig. Köszönöm Istenem!

Tausz Rózsa

Fotó: Bálint Szabolcs,
Simonffy Krisztina

Program a hit évére

Nagyon szép lenne ebben az évben átgondolni és **megköszönni** azt, hogy hogyan és kiken keresztül kaptam a **hitemet**. Megköszönni a hit ajándékát. Egészen konkrétan azokat az embereket is, akiken keresztül a hit kincsét megkaphattuk. Nem annyira természetes az, hogy ez a kincs a miénk lehetett. Rengeteg ember él a földön, aki erre a kincsre vágya – talán nem is tud róla –, de a lelke mélyén keresi az élete beteljesedését, keresi az igazi örömhírt. Jó belegondolni abba, hogy hányan őrizték a hit kincsét: vértanúk, hősök, az ókornak, a középkornak a hívó emberei. És ott van a hitünk mögött a szüleink, a nagyszüleink hite, az ő szép életük, atyák, nővérek, hitoktatók. Köszönjük meg a hit ajándékát, és azokat, akiken keresztül ezt kaptuk.

Egy második fontos programpont lehetne **megismerni jobban a hitünket**, hogy tudjuk hitelesen, frappánsan átadni, tudjunk válaszokat adni azokra a kérdésekre, amelyeket talán nekünk is föltesznek. Szent Péter apostol mondja az első levelében: Álljatok készen arra, hogy válaszoljatok azoknak, akik kérdeznek titeket, a reményetek alapjáról (1Pét 3.14). Készen állok-e én arra, hogy ha kérdeznek, ha ellenvetéseket tesznek, akkor egyszerűen és világosan, érthetően és meggyőzően elmondjam a hitemet? Mostani Szentatyánk gyakran mondja: Annak, hogy az első három évszázadban a kereszténység olyan döbbenetes erővel elterjedt, két fő oka van. Az egyik az őskeresztény-ókeresztény egyház rendkívül nagy hitelessége. A hitelesség, amit megpecsételt a vértanúk vére, amely ott volt az egymás iránti szeretetükben, hisz joggal mondogatták akkoriban a kívülállók: Nézzétek, mennyire szeretik egymást! Elég volt rájuk nézni, és lehetett látni a jóságukat, az egységüket. Ezt a hitelességet erősítette, mutatta az, ahogyan az első keresztények

a szegényeket gondozták, segítették. Ez tehát az első oka annak, hogy az első század kereszténysége annyira erős volt: a hitelesség. A Szentatya azonban azt mondja, hogy van egy másik oka is, az, hogy az első keresztények a hitüket olyan módon tudták átadni, és az első kereszténység úgy jelent meg az első évszázadban, mint egy rendkívül logikus, érthető, emberhez méltó, szép élet-szemlélet: a hit az egyetlen Istenben, a teremtésben, a Tízparancsolatba vetette hit, az üdvösségbe, a megváltásba, a bűnbocsánatba, az örök életbe vetett hit. Úgy jelent meg, mint egy nagyon is érthető és vonzó világnézet, szemben a pogányságnak a mítoszaiival, legendáiival, úgy, mint egy nagyon is érthető és gyönyörű szép hitrendszer. A kereszténységnek vissza kellene nyernie ezt a világos látást, azt, hogy a hitünket ma is tudjuk épp ilyen érthetően, logikusan és meggyőzően előadni.

Egy harmadik programpont lehetne **családjaink megerősítése**. Régi zsidó rabbik mondták azt, hogy az Úristen a parancsait kőtáblákra írta, és héberül így hangzik: EBEN, de ezt a szót ketté lehet vágni, és akkor így hangzik: AB-BEN. Így azt jelenti: apa és fiú. Az a kőtábla, ahová Isten a törvényeit írni akarja, az az atya szíve és a fiú szíve, az édesanya szíve és a lánya szíve, az élő szív kőtáblái. A család a legalapvetőbb hely, ahol az értékek, a hit és a tudás értékei, a szeretet továbbadódik a gyerekeknek. Mennyire szép lenne, ha a hit évében különlegesen megerősödne családjainkban ennek a megtapasztalása, ennek a gyakorlása, családjainkban újra helye lenne az Istennek, az imádságnak. A budapesti városmisszióknak is nagyon fontos része lesz ezekben a hónapokban a családok meglátogatása, megerősítése.

És végül lehetne egy negyedik programpont. Próbáljuk a hitünket **bátran továbbadni, bátran képviselni**,

A HIT ÉVE 2012
2013

természetes módon megvallani. Elég gyakran fölveszek az autóba autóstopposokat, és a beszélgetés hamar komoly témákra terelődik, az élet fontos kérdéseire, mert látják, hogy pap az, aki vezet. Egy-egy ilyen alkalom után azt érzékelem, hogy az emberek nagyon örülnek annak, hogy ilyesmitől lehet beszélgetni. Nemrég volt egy esetem: egy édesanya egy nagyon fájdalmas válás után a gyerekével szállt föl, kb. fél órát ült az autóban, gyakorlatilag végig ő beszélt, ennek a válásnak a fájdalmát mondta el. Én talán csak egy-két félmondatot fűztem hozzá. A végén pedig, amikor kiszállt az autóból, nagyon hálálkodott. Azt mondta, nagyon régen beszélgetett valakivel ennyire jót. Talán nem is sejtjük, hogy hány ember van, aki szomjazik arra a hitre, amit mi megkaptunk. Tudjuk-e egyszerűen képviselni, továbbadni ismerőseinknek, munkahelyünkön, tudjuk-e képviselni a hitünket a tetteinkkel is?

Egy rövid program tehát a hit évére: Köszönjem meg a hitemet, azokat is, akiken keresztül kaptam, próbáljam jobban megismerni, igyekezzem a családomban újra megvalósítani a közös imádságot, és végül merjem egyszerű módon, de bátran továbbadni a hitemet.

Székelly János
(Forrás: Jeromos füzetek 90. szám 2012)

Hit a mindennapi szóhasználatban és a teológiában

„A szó legáltalánosabb értelmében hinni annyit, mint szabadon igaznak elfogadni egy személy kijelentéseit, a belé vetett bizalom alapján. Ebben benne van már az is, hogy a hitnél mindig **személyek közötti viszonyról** van szó, amely azon áll vagy bukik, hogy hitelre méltó-e az a személy, akinek hisznek. A hit ebben az értelemben különbözik a bizonyítékokon alapuló tudástól, valamint az indokolatlan 'vak' bizalom paradoxonától.” Ezzel a bevezetővel kezdi Karl Rahner a Teológiai Kiszótárban a hit szó definiálását, körülírását. A keresztény hitre az előbb említett fogalmon kívül az is jellemző, hogy Isten tanúkon keresztül mutatja meg önmagát, tehát fontos a **tanúk hitelessége** is.

A hit fogalmának megértéséhez, a Bibliában, a választott nép és a korai kereszténység életében betöltött szerepének megismeréséhez, az emberi életre gyakorolt hatásának megfigyeléséhez kérjük Karl Rahner, Herbert Haag, Xavier Léon-Dufour és dr. Szabó Gyula segítségét írásaikon keresztül.

1.) A hit az értelem beleegyezése, meghajlása – nem közvetlen belátás alapján, hanem Isten Szavára, tekintélyére támaszkodva.

A hit tárgya, amit hiszünk, elsősorban a **hitvallásokban** jelenik meg, melyek az ősegyház liturgiájában is jelen lehettek. A keresztényüldözések idején szigorú titoktartás mellett mondták el. Később újabb és újabb tételekkel egészültek ki – sokszor egy-egy zsinati döntés után a dogmafejlődésnek megfelelően. Ma a szentmisében az apostoli (katolikus és ökumenikus), és a niceai (nikaiai)-konstantinápolyi hiszekegyben tételesen felsoroljuk a Mennyei Atyáról, Fiáról, Jézus Krisztusról, Szentlélekről és az Egyházzal vallott legfontosabb dogmákat. A hit tárgya ezen kívül az Isten kinyilatkoztatásából megismert és az abból kikövetkeztetett számos hitigazság.

Az ember nyilvánvalóan nem ismer minden hitigazságot, annak jelentőségét, bibliai alapját, kialakulásának, megszilárdulásának lépéseit – amikor a hitviták során lettek világossá számunkra és kristályosodtak ki. De mindenképpen törekedjünk arra, hogy ismereteinket bővítsük. **Elengedhetetlen, hogy a legfőbb hitigazságokat ismerjük:** Csak egy Isten van, akiben a három személyt, az Atyát, a Fiút és a Szentlelket egyformán imádjuk. A Fiú, Jézus Krisztus egyszerre valóságos Isten és valóságos ember, vagyis Isten-ember. Azért jött közénk, hogy meg-

váltson minket. Isten mindenkit hív az örök életre, segítsége, kegyelme nélkül nem tudunk oda jutni, de ebben nekünk is közre kell működnünk.

Nem ismerjük az összes hittételt és azok teológiai megalapozottságát, de el kell fogadnunk, amit Isten kinyilatkoztatott. Nemcsak egyiket, vagy másikat, hanem mindet. **Aki válogat** Isten üzenetéből, csak azt hiszi el, amit maga is belát, annak nincs hite, mert nem Istennek hisz, hanem saját belátásának, korlátozott értelmének. Saját elgondolásait követi, nem pedig az Istent.

Ebből következik, hogy kételkedésmentessé kell válnia hitünknek. Ha nincs bennünk feltétlen elfogadás, az a **bizalmatlanság jele**. Bizalmatlanság Istennel szemben, az ő küldötteivel (próféták, bölcsek, apostolok...), a tanúkkal szemben. Hitünk nem azért igaz, mert sokan, vagy többen is vallják, hanem azért, mert az Isten tanítása. Mégha egyes részeit nem értem is, de elfogadom, mert nagyon sokszor bebizonyosodik Jézus tanításának igazsága, az élet igazolja helyességét (pl. a gazdagság-hatalom lelket deformáló ereje).

Az értelem hódolata csak akkor lesz teljes, amikor akaratunk engedelmisséggel meghajol az Isten előtt.

2.) Akaratunknak ez az engedelmissége a következőkben nyilvánul meg:

A HIT ÉVE 2012
2013

Személyes önátadás és elkötelezettség Isten mellett. Nemcsak Isten tanítását, parancsait fogadjuk el. Rábízzuk magunkat Istenre, személyes kapcsolatba lépünk vele, amit állandóan fenntartunk, ápolunk, elmélyítünk – leginkább az imádságban, elmélkedésben. Azonosulunk Isten akaratával, szándékával, aki azt akarja, hogy minden ember – közte én magam is és szeretteim is – üdvözljön. Saját és embertársaim üdvösségén kell munkálkodnom. Közreműködni – erőmhöz, képességeimhez mérten – Isten üdvözítő tervében. Munkatársa lenni a teremtés kibontakozásában, a másik ember segítésében.

A hit a keresztény ember számára **alapszabály**: Amikor azt mondom, hogy hiszek Jézus Krisztusban, akkor annyit mondom: én csatlakoztam Jézus Krisztushoz. Fogom Krisztus kezét és vele megyek – akár az ismeretlenbe is. Elfogadom és együtt működöm vele a világ tökéletesítésében és megszentelésében. Egyúttal szembe fordulok mindazzal, ami ezt gátolja, a gonosszággal, a bűnnel, az istentelenséggel. A kereszténység nem világnézet, nem erkölcsi törvénykönyv, nem istentisztelet, hanem személyes kapcsolat Istennel, amiből természetesen egy másfajta világlátás, erkölcsi viselkedés fakad, mint enélkül.

A hit a Szentírás számára a **vallásos élet központja és forrása**. Mindennek alapja, minden erre épül, ezért

(folytatás a 9. oldalon ⇨)

(⇨ folytatás a 8. oldalról)

foglal el központi szerepet. A hitnek kettős értelme van: egyrészt bizalom (odaadó és teljes bizalom) egy személy felé. Bizalom egy-egy személy iránt, de

A hit legnagyobb és sokat emlegetett példaképe **Ábrahám**, aki ott hagyja atyját és nemzetségét a káldeai Úr városában (Háránban) és számára ismeretlen helyre, egy idegen földre vándorol „csak” azért, mert az Úr erre szólította fel. Bizott és hitt Istenben, még akkor is, ha nem tudta mi lesz a sorsa idegenben, mi vár ott rá (Ter 12,1-7).

Isten azt is megígéri Ábrahámnak hogy nagy nemzetség atya lesz (ahány csillag van az égen), bár nem volt gyermeke és már éltes korú volt. A realitás, az ésszerűség ellenére Ábrahám hitt Istenben, abban hogy Ő megtartja ígéretét (Ter 15, 1-6a). „Hitt az Úrnak, ő pedig beszámította neki megigazulására” (Ter 15,6b). És még akkor hitt ebben az ígéretben, amikor az Úr azt kéri, hogy egy szem fiát, Izsákot áldozza fel, saját kezűleg ölje meg. Mindez ellent mond az észnek, Ábrahám mégis töretlenül hisz Istenben, az Ő szavában. A történelem azt bizonyítja, hogy az ésszerűtlenség ellenére is hinni kell Isten szavában: ma a zsidóság és a muzulmánok is Ábrahám utódainak vallják magukat.

Az **egyiptomi szolgaságban** szenvedő zsidók számára és vezetőjük, Mózes számára is abszolút reménytelen vállalkozás megszabadulni ettől a rabságtól, hisz ez a maroknyi nép hogyan szállhat szembe a kor egyik legfejlettebb hatalmával, annak seregével. Isten a szabadulás mellett még azt is ígérte, hogy egy új hazába, a

elsősorban Isten iránt. Másrészt értelmi folyamat: egy-egy szó, vagy más jel felismerésén keresztül megsejteni, behatolni a nem látható világba. Mindennek ellentéte a hitetlenség, vagyis bi-

Hit az Ószövetségben

tejjel-mézzel folyó Kánaánba vezet a népet. „Mózes közölte ezt Izrael fiaival. De ők nem hittek neki” (Kiv 6,9a). Mózes – **mintha látná a láthatatlant** – szilárdan hisz Istenben. Isten erőteljes közreműködésével (az

zalmatlanság, elfordulás, hűtlenség a másik ember, de legfőkébb az Istennel szemben, illetve az intő jelekkel szembeni vakság, vagy azok elutasítása.

sereg elpusztítja a várost, mindenkit lemészárol, esetleg fogságba hurcol. Mindezt Szancherib levélben is megírja. Hiszkija király a templomba siet és Istenhez fohászkodik, aki prófétáján, **Izajás prófétán** keresztül üzeni: Megvédi választott népét, a veszély nemsokára megszűnik – ami rövid

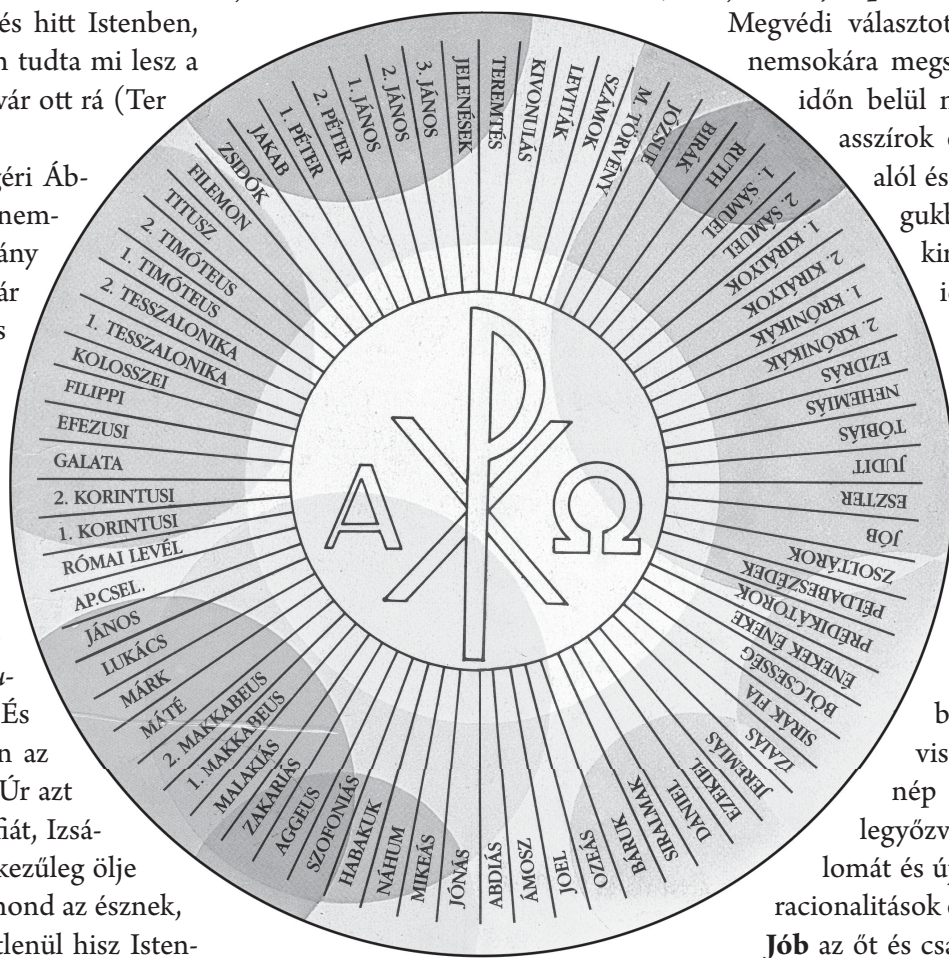
időn belül meg is történik: az asszírok elvonulnak a város alól és visszatérnek országukba. A próféta és a király a legnehezebb időszakban is Istenében bízott, nem a kétséges politikai, katonai szövetségekben.

Az Istenbe vetett bizalom példája az is, ahogyan a választott nép megszabadul a **babiloni fogságból**, hogy a fogságból visszatérő maroknyi nép minden akadályt legyőzve felépíti új templomát és újjáépíti országát – a racionalitások ellenére.

Jób az öt és családját ért csapások és barátainak gúnyolódása ellenére hisz Istenben, az ő pártfogójában (Jób 19,25-29). Ezért tudja legyőzni a próbatételeket, s meg is kapja jutalmát.

A **hellenista időkben** véres válásüldözésnek van kitéve a választott nép. A vértanúkat rendkívüli hitük teszi erőssé. Egyre erősebb lesz az a meggyőződés, hogy Isten halhatatlansággal ajándékozza meg hősiességüket. Azt a hét testvért és anyjukat is elfogták és egy napon végezték ki, akiket a Makkabeusok második könyve említ.

(folytatás a 10. oldalon ⇨)

egyiptomi szolgaságban szenvedő zsidók számára és vezetőjük, Mózes számára is abszolút reménytelen vállalkozás megszabadulni ettől a rabságtól, hisz ez a maroknyi nép hogyan szállhat szembe a kor egyik legfejlettebb hatalmával, annak seregével. Isten a szabadulás mellett még azt is ígérte, hogy egy új hazába, a

Kr. e 701-ben Assíria királya, Szancherib elfoglalta Júda városait és körbefogta Jeruzsálemet, követét küldi a város lakóinak, aki bemutatja a valóságot, a körülvevett város alternatíváit: vagy föladják a várost és behódnak, vagy a hatalmas és kegyetlen

(⇨ folytatás a 9. oldalról)

Haláluk előtt mindegyikük megvallja hitét. Egyikük így kiált kínzójának: „Te gonosztevő! Földi életünket elveheted, de a mindenség királya föltámaszt minket az örök életre, mert az ő törvényeiért halunk meg.” (Makk 7,9) A szent szerző megállapítja: „Csodáltnivaló és örök emlékezetre méltó az az anya, aki végignézte, mint hal meg mind a hét fia egyetlen napon. Erős lélekkel viselve, bízva az Úrban.” (2Makk 7,20)

Zsidókhoz írt levél szerzője hoszsasan sorolja a hit példaképeit. Felsorolását ezzel fejezi be: „Minek folytassam tovább, Kifogynék az időből, ha felsorolnám Gedeont, Bárakot, Sámson, Jeftét, Dávidot, Sámuel és a prófétákat, akik a hit erejéből országokat győztek le, igazságot osztottak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok torkát tömték be, lángoló tüzet oltottak el, megmenekültek a kard élettől, gyengeségükben erőre kaptak, hősök voltak a háborúban és megfutamtították az ellenség sorait.” (Zsid 11,32-34) És itt már a hit következményeiről van szó: Az Istenbe vetett hit oly mértékben megerősít, hogy az ember a gúnyt és a megostorozást, sőt a bilincseket, a

börtönt, a zaklatást és az üldöztetést is eltűri (Zsid 11, 36-38).

A választott nép hitét azonban sok dolog veszélyezteti. Többek között a **hamis próféták** működése. Őket nem az Isten választotta ki, bízta meg a prófétálással. Ők az önjelölt próféták. „Nem küldtem ezeket a prófétákat, mégis futnak. Nem is szóltam hozzájuk, mégis prófétálnak.” (Jer 23, 21) Legtöbbjük idegen országból érkezik. A királyok politikai szövetségüket házasságkötéssel pecsételték meg, így a más istent tisztelő kultúrából érkező királyné magával hozza bálványait és prófétáit (pl. Jezabel). Hogyan különböztessék meg az álprófétákat. Mindenesetre kicsapongó életmódjuk intő jel (Jer 23, 11-14).

A hit másik akadályja az, hogy sokszor **ellent mond az ésszerűségnek**. Olyas valamit kell elhinnem, amit hihetetlennek találok – és ez megrendítheti a hitet. Ábrahám felesége, Sára csak nevet az Úr ígéretén – hogy utódaik száma annyi lesz mint a csillag az égen –, mert ellent mond a realitásoknak: férje és ő maga is éltes korú már és eddig sem született gyermekük.

Hihetetlen az is, hogy ez a maroknyi nagyságú nép, Izrael rendre megszabadul a körülötte élő nagy birodalmak (Egyiptom, Asszír, Babilon...) fenyegetettségéből.

A választott nép életét arra alapozhatta, hogy **Isten szövetséget kötött** velük, amit többször megújított. A szövetség keretében Isten ígéretet tesz arra, hogy megvédi népét, és ahogy látjuk Izrael történetéből, Isten hűségese népéhez, betartja a szövetséget. De a nép sokszor nem! Mert a szövetség másik oldala az, hogy a nép hittel fordul az ő Istenéhez, más isteneket nem imád, és betartja az Úr parancsait. Az Istenbe vetett hit megrendülése okozza a bajt. A próféták figyelmeztetik az embereket: a szövetség csak akkor áll újra helyre Isten és a nép között, ha a választott nép újra hittel, teljes bizalommal fordul istenéhez.

Izraelnek Istenbe vetett bizalma nem volt tökéletes emberi gyöngeségeik, a külső hatások miatt és azért, mert nem láthatta a kinyilatkoztatás teljességét. Ezért is várták a Messiást.

Folytatjuk.

Titi

Könyvajánló

Kapiller Ferenc: „Szeretetből szenvedni”

Kováts Ferenc gencsapáti káplán életáldozata

Hogyan lehet egy tragikus, szenvedéssel teli, halállal végződő élet fel-emelő? – erre a kérdésre is választ ad ez a könyv. A Zalaegerszegen született és itt meghalt, az olai temetőben nyugvó Kováts Ferenc áldozópap élete tele volt szenvedéssel, gyötrődéssel – mindez látható életéből, de leginkább lelki naplójából. A bizonyosan nem a nyilvánosságnak szánt naplóból sokat idéz a könyv szerzője, ezzel is segítve az áldozópap életének, lelki nehézségeinek bemutatását, megismerését. Egy érzékeny lelkületű, vívódó, a lelki mélység felé törekvő és haladó ember képe rajzolódik ki benne.

A lelki napló abban különbözik a hagyományos naplótól, hogy „a külső történet rögzítése nem marad pusztán

eseményleírás; mindig a belsőre, a láthatatlanra utal. A lélekre tehát, amely nélkül halott az írás és hamis az ima, az elmélkedés, a munka; amely nélkül minden létét veszti.”

Kováts Ferenc régi, közmegebecsülésnek örvendő családból származott, melyben megkapta az élethez szükséges legfontosabb útravalókat: becsületesség, őszinteség, állhatatosság, mások tisztelete, isten- és emberszeretet. Már fiatalon meg kellett tapasztalnia az igazságtalanságot, a hazugság elterjedését, a másként gondolkodók, a vallásos emberek tudatos háttérbeszorítását, üldözését. 1948 őszén a Zárdában kitört diáktiltakozást követően nővérét Ortutay Gyula miniszter az ország összes középiskolájából örökre

kizárta. István bátyját kicsapták a gimnáziumból, fiatalabb testvéreit már középiskolába sem engedték. Ferenc nyilvánosan vállalta vallásos meggyőződését, ezért – másokkal együtt – rendszeres zaklatásoknak volt kitéve. Csak erős lelkülettel, szilárd meggyőződéssel lehetett elviselni ezeket az igazságtalanságokat.

A szemináriumban lelki vezetője, dr. Kappel János kanonok jól ismerte Ferenc vívódásait, jól látta, hogy a szeminarista a bűn/nem-bűn kérdésében sokszor túl aggályos. Lelki fejlődése érdekében jó tanácsokkal látja el. Lelki vívódásai újra és újra visszatérnek: „Nem tudom, hogy az Úr Jézus mire választott ki, mire hívott, milyen módon és hol szolgáljam Mystikus Testét.” „Nincs tisztázva még a hivatásom sem: mire hívott az Úr, arra, hogy igéjét terjesszem, hogy lelkipásztorkodjam, vagy hogy

(folytatás a 11. oldalon ⇨)

(⇐ folytatás a 10. oldalról)

csendes elvonuló életáldozatot hozzak.”

A szemináriumban megismerkedik a pálos lelkeséggel, ami nagyon illik jelleméhez: fokozott figyelem a belső történésekre, a csend, a magány keresése, elmélkedés, vezeklés, engesztelés, böjt. Ismét feltör lelkében a bizonytalanság érzése: „Vajon nem az élet élésétől, a nehézségektől szabadulni akarva futok a rend védőszárnyai alá? Egyáltalán, van-e ebben valami szerepe az Istenszeretetnek, a nagyobb tökéletesre törekvésnek?”

A könyvben sok ismerős névvel találkozunk, hiszen a család élete, története összefonódott a városéval. És persze egyházmegyénk papjaival, akikkel Ferenc együtt járt a szemináriumba, akik vezették, segítették papi pályáján. Pappá szentelése után első miséjét az olai plébániatemplomban mutatja be. Az ünnepség szervezését P. Kovács Lajos Bánk, a templom ferences káplánja vállalja magára. Ő az, aki ott van Ferenc betegségánál és a betegek szentségével felruházva együtt várják Isten akaratának beteljesülését.

A könyv segítségével bepillanthatunk a kor miliójébe. Ivasivka Mátyás zenetanár így emlékezik vissza egerszegi éveire: „Mint a pécsi, föld alá kényszerített cserkészmozgalom egyik vezetője, Egerszegen is azonnal elindítottam a házi hittantanítást és – bár szerény keretek közt – a cserkész munkát is. Távolról sem volt ez kockázatmentes abban a városban, ahol Mindszenty bíboros nem kevesebb, mint huszonhét esztendeig tevékenykedett. (...) Nos ezért a huszonhét esztendőért kellett Zalaegerszegnek és talán az egész Zala megyének

„bűnhődnie”: a bolsevista párt- és államvezetés ide koncentrált a legszélsősége-sebb, legradikálisabb funkcionáriusait.” Ferenc szomorúan tapasztalja, hogy még a szemináriumban és a püspök-várban is voltak a hatalomnak beépített emberei, akik a megfigyelések és jelentések mellett rombolták az egyházi életet, az emberek közötti kapcsolatokat. Az '56-os forradalom leverését

követő megtorlások idején mondja: „a gyűlölet vakító lángja a betlehemi fény nyel szemben tehetetlen marad. Tehetetlen a gyűlölet, a bosszú, az istentelenség. (...) elmúlnak az üldözők Heródestől Sztálinig, és azon túl, és velük együtt kialszik a gyűlölet tüze is, de megmarad az Isten irgalmassága.”

Az 50-es években még tombolt a gyűlölet: az akadályoztatás, a visszaszorítás mellett a hatalom nyílt erőszakhoz is nyúl: sok papot, kispapot vernek meg, Brenner János bele is hal sérüléseibe. Kovács Ferenc sem volt

kedves a hatalom számára. Őt 1958. március 29-én kapták el, amikor a szintén megvert paptársától biciklivel hazafelé tartott. Ütötték-verték az ÁVO-s legények. Berendelték kihallgatásra, ahol szintén része volt egy alapos verésben. A verések közvetlen okai azóta sem derültek ki.

Soha többé nem nyerte vissza egészségét. Ismétlődő rosszulletek után '58 nyarán hashártyagyulladás állapotokká alakult meg nála. Újra szembe-sült élete nagy kérdésével, a szenvedés misztériumával. Az orvosi kezelés, a műtét sem segített rajta. Augusztus 25-én hazajött Zalaegerszegre, a szülői házba meghalni. Szenvedéseit rokonai, barátai igyekeztek enyhíteni. Paptestvérei meglátogatták, leveleket írtak, rendszeresen együtt imádkozott Bánk atyával, testvéreivel. Halála – ismerősei szerint – egyúttal egy új, örök életre való feltámadás.

Naplóját megismerve Söveges Dávid pannonhalmi bencés tanár Ferenc jellemét így értékeli: „Egy szimpatikus, éltszentségre komolyan törekvő kispap arcéle néz szembe velünk (...) Önmagát folyton tisztítja, önismeretre törekszik, sokszor vádolja magát. Ez alázatosságból fakad (...) Érzelmes típus. Ezért keseríti el a lelki szárazság, az imádkozni nem tudás, viszont ujjong, ha érzi, Isten szeretettel néz rá.”

Ezt olvashatjuk a könyvben: szeretett elrejtőzni, a lelki mélységeket kereste, zárkózott volt, nehezen engedett föl: nem vitatkozott, inkább nem szólt; nem nagyon mosolygott; egyedül viselte keresztyét; aszkéta életet élt, talán túl szigorúan is önmagához; volt benne valami, ami felemelte; félig misztikus.

Titi

Katolikus Ifjúsági Kórustalálkozót

szerveznek 2013. április 13-án de. 10 órai kezdettel Hévízen a Szentlélek templomban (Hévíz, Széchenyi út 38.). Erre a találkozóra a szervezők szeretettel hívnak minden, a Szombathelyi Egyházmegye területén működő ifjúsági kórust (a Veszprémi- és a Kaposvári Egyházmegyék kórusai mellett). A résztvevőket szerény agapéval is vendégül látják. A kórusművek műfaját illetően nincs szigorú megkötés: a gregoriántól a gitáros dalokig minden énekelhető, ami katolikusnak és ifjúságinak nevezhető. A kórustalálkozóra jelentkezni március 31-ig lehet az alábbi elérhetőségek valamelyikén:

Veszprémi Egyházmegyei Ifjúsági és Lelkipásztori Fórum irodája: veilef.iroda@gmail.com – 20/8230-664

Kovács Mihály Ifjúsági Referens atya: komiref@invitel.hu – 20/9920-123

XVI. Benedek pápa utolsó általános kihallgatása

Február 27-én, szerdán délelőtt fél 11-kor kezdődött a Szent Péter téren az általános pápai audiencia, amelyre a vártnál is nagyobb hívőszereg érkezett az olasz egyházmegyékből és a világ minden részéről, amint ezt a spanyol, amerikai, magyar, lengyel, horvát, szlovák, bajor és egyéb nemzeti zászlók, valamint hatalmas transzparensek jelezték, amelyeken különböző nyelveken ez állt: „Köszönjük Szentatyánk! Hiányozni fogsz, mindig a szívünkben maradsz!”.

A 150 ezer hívő nemcsak a bazilika előtti teret, hanem a környező utcákat is megtöltötte, ahonnan óriás kivetítőkön követték nagy figyelemmel és összeszedetten a búcsúzó pápa szavait. A jelenlévők rendkívüli történelmi eseménynek lehettek részesei, hiszen nem a gyász könnyeivel búcsúztak el Péter utódától, hanem meghatótt és hálás örömmel, annak tudatában, hogy XVI. Benedek továbbra is mellettünk marad, imádkozik értünk, szívébe zár mindnyájunkat.

Az audiencián a szentszéki szóvivő tájékoztatása szerint mintegy hetven bíboros volt jelen, köztük Erdő Péter bíboros, esztergom–budapesti érsek, magyar prímás. Jelen volt Böcskei László nagyváradi püspök is egy zarándokcsoport élén, akiket a Szentatya a kihallgatás végén külön köszöntött.

Az általános kihallgatás – mint mindig – most is szentírási szakasz felolvasásával kezdődött. Ez alkalommal a Szentatya Pálnak a kolosszeiekhez írt leveléből vett következő idézethez fűzte elmélgését, az egész világgal megosztva rendkívül személyes gondolatait, érzéseit.

„Amióta erről hallottunk, mi is szüntelenül imádkozunk értetek, és könyörgünk, hogy akaratát teljesen ismerjétek, nagy bölcsességgel és lelki megértéssel. Így majd az Úrhoz méltón éltek, egészen az ő tetszése szerint, minden jótettben gyümölcsöt hoztok, és az Isten ismeretében gyarapodtok. Dicsőséges hatalmában szilárdítson meg titeket nagy erővel, hogy mindvégig kitarthatok és állhatatosak legyetek. Örömmel adjatok hálát az Atyának, aki arra méltatott benneteket,

hogy részetek legyen a szentek örökségében, a világosságban; kiragadott minket a sötétség hatalmából, és áthelyezett szeretett Fia országába”.

Pál apostolhoz hasonlóan Benedek pápa is úgy érzi szívében, hogy mindenekelőtt Istennek kell hálát adnia, aki vezeti és növeli az Egyházat, aki elveti igéjének magvát, és így táplálja a hitet népében. Ebben a pillanatban lelke szélesre tárul, hogy magához ölelje az egész világon jelen lévő Egyházat. Hálát ad Istennek az újabb „tapasztalatokért”, amelyeket péteri szolgálatának éveit során kapott az Úr Jézus Krisztusba vetett hitről és arról a karitatív szeretetről, amely az Egyház testét átjárja és élteni a szeretetben, valamint a reményről, amely megnyit bennünket, az élet teljessége, a mennyei haza felé irányítva minket.

A Szentatya mindenkit imáiba foglal a jelenben, amely Istené, amelyben összegyűjt minden találkozást, minden utazást, minden lelkipásztori látogatást. Mindent és mindenkit összegyűjt imáiban, hogy az Úrra bízva őket; azért, hogy teljesen megismerjük akaratát, minden lehetséges bölcsességgel és spirituális értelemmel, és hogy Őhöz, szeretetéhez méltó módon tudjunk viselkedni, minden jótettben gyümölcsöt hozva (vö Kol 1,9-10).

„Ebben a pillanatban nagy bizalmat érzek, mert tudom, mindnyájan tudjuk, hogy az evangélium igazság szava az Egyház ereje, élete. Az evangélium megtisztít és megújít, gyümölcsöt hoz mindenütt, ahol a hívek közössége meghallgatja és befogadja Isten kegyelmét az igazságban és megéli azt a szeretetben. Ez az én bizalmam, ez az én örömöm” – mondta XVI. Benedek.

„Csaknem nyolc évvel ezelőtt, április 19-én elfogadtam, hogy magamra vállalom a péteri szolgálatot. Ez a szilárd bizonyosság továbbra is mindig elkísért engem. Abban a pillanatban, amint azt már több ízben kifejtettem, a következő szavak visszhangzottak szívemben: Uram, mit kívánsz tőlem? Nagy terhet helyezel a vállamra, de ha Te kéred ezt tőlem, szavadra kivetem a hálót, annak biztos tudatában, hogy Te vezetsz majd engem. Az

Úr valóban vezetett, mellettem állt, minden nap érezhettem jelenlétét. Az Egyház útjának olyan szakasza volt ez, amelyben voltak örömek és fények, de nem könnyű pillanatok is.

Úgy éreztem magam, mint Szent Péter az apostolokkal a bárkában a Galileai-tavon: Az Úr olyan sok napfényes és könnyű szellővel kísért napot ajándékozott nekünk, amikor bőséges volt a halfogás; voltak olyan pillanatok is, amelyekben a vizek háborogtak és ellenszél fújt, csakúgy, mint az Egyház egész történelmében, és úgy tűnt, hogy az Úr alszik. De mindig tudtam, hogy abban a hajóban jelen van az Úr, és mindig tudtam, hogy az Egyház hajója nem az enyém, nem a miénk, hanem az övé, és nem hagyja, hogy elmerüljön; Ő az, aki kormányozza a hajót, természetesen az általa kiválasztott emberek révén is, mert ő akarta így. Ez a múltban is bizonyosság volt és ma is az, amelyet semmi nem homályosíthat el. Ezért ma szívem telve van hálával Isten iránt, mert soha nem vontam meg az Egyház egészétől és tőlem sem vigasztát, világosságát, szeretetét”.

A hit évében vagyunk – folytatta katekézisét a pápa az utolsó általános kihallgatáson. „Ezt azért hirdettem meg, hogy megerősítem hitünket Istenben, egy olyan kontextusban, amely úgy tűnik, egyre inkább második helyre kívánja szorítani Istent. Mindenkit szeretnék felszólítani, hogy újítsa meg szilárd bizalmát az Úrban. Gyermekei módon bízzuk magunkat Istenre annak a bizonyosságában, hogy karja mindig támaszt nyújt, és lehetővé teszi, hogy mindennap előrehaladjunk a fáradságok közepette is. Szeretném, ha mindenki érezné, hogy szereti őt az az Isten, aki Fiát adta nekünk és megmutatta határtalan szeretetét. Szeretném, ha mindenki érezné annak az örömét, hogy keresztény.

Egy szép ima, amelyet minden reggel el kell mondanunk, így szól: 'Imádlak, Istenem, és teljes szívemből szeretlek. Köszönöm, hogy megteremtettél, hogy kereszténnyé tettél.' Igen, örülünk a hit ajándékának; a legértékesebb javunk, amit senki nem vehet el tőlünk! Köszönjük meg az Úrnak ezt a napot imával és következetes keresztény élettel. Isten szeret bennünket, de azt várja tőlünk, hogy mi is

(folytatás a 13. oldalon ⇨)

(⇨ folytatás a 12. oldalról)

szerezük őt.”

XVI. Benedek pápa így folytatta búcsúbeszédét:

„Nem csak Istennek szeretnék ebben a pillanatban köszönetet mondani. Egy pápa nincs egyedül Péter hajójának vezetésében, bár ő az első számú felelős; soha nem éreztem magam egyedül a péteri szolgálat örömeinek és súlyának hordozásában; az Úr olyan sok személyt helyezett mellém, akik nagylelkűen, Isten és az Egyház iránti szeretetből segítettek nekem és közel álltak hozzám”.

A Szentatya mindenekelőtt a bíborosokhoz fordult: „bölcsségetek, tanácsaitok, barátságotok értékesek számomra.” Munkatársai közül elsőnek kiemelte Tarcisio Bertone bíborost, államtitkárát, aki hűségesen kísérte ezekben az években. „Az Államtitkárság és az egész Római Kúria, csakúgy, mint mindazok, akik a különböző munkahelyeken a Szentszéket szolgálják: sok személy arca, akik nem tűnnek ki a tömegből, árnyékban maradnak, de éppen a csendben, a mindennapi odaadó munkában, a hit és az alázat lelkületével biztos és megbízható támaszt jelentettek számomra” – mondta Benedek pápa.

Ezután egyházmegyéjéhez, a római egyházhoz fordult: „Nem feledhetem el püspök- és paptestvéreimet, az Istennek szentelt személyeket és Isten egész népét: a lelkipásztori látogatások, találkozók, kihallgatások, utazások során mindig nagy figyelmet és mély szeretetet éreztem részükről. De én is szerettem mindenkit és minden egyes személyt, kivétel nélkül, azzal a lelkipásztori szeretettel, amely minden Főpásztor szívében jelen van, különös tekintettel Róma püspökére, Péter apostol utódára. Mindennap mindnyájatokat imáimban hordozlak, atyai szívvel.

Szeretném, hogy üdvözetem és köszönetem mindenkihez eljusson: a pápa szíve átöleli az egész világot. Hálámat fejezem ki a Szentszéknél szolgáló diplomáciai testületnek, amely a nemzetek nagy családját jeleníti meg. Gondolok továbbá mindazokra, akik a jó hírközlés érdekében végeznek fontos munkát, amelyért szintén köszönetet mondok.

Szívből jövő hálámat fejezem ki a világ különböző részein élő sok-sok embernek, akik az utóbbi hetekben megható üzeneteket küldtek

nekem a figyelem, a barátság és az ima jeleként. Igen, a pápa soha sincsen egyedül, most ismét csodálatos módon megtapasztalhatom ezt, ami megérinti a szívem. A pápa mindenki hozzátartozója, és sokan érzik közel magukat Péter utódához.

Igaz, hogy számos levelet kapok a világon fontos szerepet betöltő emberektől – államfőktől, vallási vezetőktől, a kulturális élet neves képviselőitől. De sok-sok levél érkezik az egyszerű hívektől, akik szívből írnak nekem és kifejezik szeretetüket, amely a Jézus Krisztussal való szeretetközösségből születik meg az Egyházban. Ezek az emberek nem úgy írnak, mint ahogyan pl. egy hercegnek vagy híres személynek szokás. Úgy írnak nekem mint testvérek, gyermekek, egy szeretetteljes családi kapcsolat jeleként. Szinte kézzelfoghatóan érezhető, hogy mi valójában az Egyház – nem egy vallásos vagy humanitárius célú szervezet, szövetség, hanem élő test, testvérek közössége Jézus Krisztus Testében, aki mindenkit egyesít. Az Egyházat így módon megtapasztalni, vagyis konkrétan érezni igazságának és szeretetének erejét, nagy örömet jelent elsősorban egy olyan korszakban, amelyben mindenki hanyatlásról beszél. De figyeljük meg, hogy mennyire élő ma az Egyház!

Az utóbbi hónapokban úgy éreztem, hogy erőm csökken, és imáimban azzal a kéréssel fordultam folytonosan Istenhez, hogy világosítson meg döntéshozatalomban nem a magam, hanem az Egyház javát szolgálva. Lépésemet a döntés súlyosságának és újdonságának teljes tudatában tettem, mély lelki nyugalomban. Szeretni az Egyházat azt jelenti, hogy nehéz, fájdalmas döntéseket is bátorsággal hozunk meg, mindig az Egyház javát szem előtt tartva, sosem a magunkét.

Szeretnék visszatérni 2005. április 19-éhez. Döntésem súlyosságát az jelentette, hogy ettől a naptól kezdve mindig és mindörökre az Úr szolgálatába álltam. Mindig, mert aki a péteri szolgálatot vállalja, annak nincs többé magánélete. A pápa mindig és teljesen az emberekhez és az Egyházhoz tartozik. Életéből eltűnik a magánszféra. Megtapasztaltam és most is ezt tapasztalom, hogy akkor kapjuk meg igazán az életet, amikor felajánljuk azt. Akik szeretik az Urat, szeretik Szent Péter utódát is és kötődnek hozzá; a pápának va-

lóban fivérei és nővérei, lelki fiai és lányai vannak az egész világon. Ezáltal biztonságban érzi magát e szeretetközösség ölelésében; nem saját magához tartozik, hanem mindenkihez és mindenki öhozá.

A „mindig” azt is jelenti „örökre” – nem lehet többé visszatérni a privát életbe. Szolgáltatásról való lemondásom nem ellentmondással. Nem térek vissza a magánélet berkeibe, az utazásokkal, találkozásokkal, fogadásokkal, konferenciákkal teli mindennapokhoz. Nem hagyom el a keresztet, hanem új módon maradok a keresztre feszített Úr mellett. Nem gyakorlom az Egyház kormányzásával járó hatalmat, hanem az imán keresztül Szent Péter mellett állok. Szent Benedek, akinek nevét pápáként viselem, nagy példát jelent számomra ebben. Ő megmutatta nekünk azt az utat, legyen az aktív vagy passzív jellegű, amely Isten művéhez vezet.

Köszönetet mondok mindenkinek azért a tiszteletért és megértésért, amellyel ezt a fontos döntést fogadtátok. Én továbbra is elkísérem az Egyházat útján imával és elmélkedéssel, az Úrnak és Jegyesének való odaadással, amelyet eddig és ezután is megélek. Arra kérek benneteket, hogy emlékezzetek meg rólam az Úr előtt, imádkozzatok a bíborosokért, akik fontos feladatra lettek meghívva, továbbá Péter apostol következő utódáért: az Úr kísérje el őt világhosszával és Lelkének erejével.

Kérjük Szűz Mária, Isten és az Egyház Anyja közbenjárását, hogy mindannyiunkat és az egész egyházi közösséget vezesse, Őrá bízunk magunkat.

Kedves barátaim! Isten vezeti Egyházát, mindig támogatja, elsősorban a nehéz pillanatokban. Ne veszítsük el soha ezt a hitteli látásmódot, amely az egyetlen és igaz az Egyház és a világ történetének hosszú útján. Szívünkben legyen mindig jelen az örömteli bizonyosság, hogy az Úr mellettünk van, nem hagy el minket, közel van hozzánk és szeretetével áraszt el bennünket! Köszönöm!”

XVI. Benedek pápa a szokásos nagy nyelveken is összefoglalta tanítását, majd köszöntötte az egyes zarándokcsoportokat, közöttük a nagyváradi híveket. A kihallgatás végén a szokásosnál hosszabb ideig járta körbe pápamobilján a Szent Péter teret, hogy elbúcsúzhasson a hívektől.

Forrás: Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Balogh Mia, Németh Ákos, Légrádi Zsombor Dávid, Bősze Szeréna, Stefán Zsombor, Csizmazia Csanád Zoltán, Fülöp Bianka, Lugosi Hanna Zafira, Horváth Regő Olivér, Matolcsi-Béki Anabella, Kovács Bence

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Czeplédy Péter – Rennesdorfer Éva

*Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak:
a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!*

Halálozás

Dr. Karancsy László (1945), Oláh Jánosné sz. Kolompár Irén (1949), özv. Benkő Gyuláné sz. Tóth Ágota Sarolta (1937), Fatér László (1939), Hajas Vilmos (1922), Farkas László (1934), özv. Fatér Istvánné sz. Novák Rózsa (1931), Lőrincz János (1927), özv. Tóth Lászlóné sz. Boronyák Ilona (1923), özv. Györe Lászlóné sz. Goór Katalin (1926),

Baglady József Tibor (1945), Fügedi László (1941), özv. Horváth Nándorné sz. Nagy Magdolna (1927), özv. Kolompár Gyuláné sz. Forgács Rózsa (1940), Radics Tibor (1940), Kiss Dezsőné sz. Joó Mária Magdolna (1925), Nauratyill József (1939), Forgó Ferenc (1954), özv. Keszte Ferencné sz. Somogyi Terézia (1923), özv. Horváth Árpádné sz. Kiss Ilona (1937), özv. Balázs Lászlóné sz. Horváth Magdolna (1934), özv. Csanádi Józsefné sz. Tóth Matild (1934), özv. Németh Imréné sz. Komáromy Anna (1927), Tormássy László (1916), Róka István (1929), özv. Sabján Gyuláné sz. Bolla Irén (1927), Horváth-Sarródy Károly (1924), Lábodi István (1947), Joó Ferencné sz. Buda Rozália (1922), özv. Kiss Sándorné sz. Szekszárdi Malvin (1934), Somogyi Ferencné sz. Belső Rozália (1917), Kulcsár Lászlóné sz. Kanti Anna (1939), Őri Ferencné sz. Kovács Margit (1933), Varga Zoltán (1977), Kersák György (1932), Kiss István (1926), Hozbor Ferencné sz. Mészáros Emma (1926), Sipos Anna (1922), özv. Pulai Sándorné sz. Pattogó Marietta (1940).

Adj Uram, örök nyugalmat nekik!

Nagymama TEAHÁZ

Már szinte hagyományként, ez évi farsang végén is, Teaház rendezvényre hívta össze a nagyszülőket a városban működő nagymamák közössége.

A Szent Család Óvodában tartotta meg ez évben is a Nagymama Teaház rendezvényét a közösség, február 9-én délután három órai kezdéssel. Ilyenkor a közösség tagjai azokat is szívesen látják a rendezvényen, akik nem tudnak rendszeresen részt venni a találkozón. Épp ezért egy kis megvendégléssel, süteménnyel és meleg teával várják a nagyikat.

Finom tea illat, izlésesen terített asztalok, és szívet-lelket melegítő hangulat várta az érkezőket. Egy rövidke közös énekléssel köszöntöttük az egybegyűlteket, majd farsang lévén egyik nagymama öreganyókének öltözve kéretőzött be közénk, hogy ő is közünk lehessen.

A téli hideg ellenére szépen gyülekeztek a már megszokott nagyik a beszélgetésre. De valószínű nemcsak az egymással való beszélgetés, hanem az előadó Nagy Magdolna nyugalma-

zott pszichológia-tanár előadása is vonzotta a résztvevőket. Már harmadik alkalommal tartott előadást itt a nagymamák közösségében Magdolna testvérünk. Szinte a közösség tagjának számítva, nagyon közvetlen hangon beszélt a nő fontosságáról. Arról, hogy mi is az, amit életünk folyamán elvárunk tőlünk, és erre hogyan reagálunk, miben is különbözünk a másik nemtől. A Bibliából ismerjük, számtalanszor kiemelte az Úr Jézus is az asszonyokat, annak ellenére, hogy abban az időben ők a társadalomban háttérbe szorultak. Szinte már csecsemőkorban látsszik a különbség egy fiú és egy leánygyermek viselkedésében. Ez elkíséri egészen a halálos ágyáig, mert egy nő még ott is nőként viselkedik, ahogy ezt Magdolna is említette egy megtörtént eseménnyel. Nagyon hosszan lehetne ezekről beszélni, bármelyikünk életéből való példázatokkal. Már egészen besötétedett, mikor abbahagyta előadónk gondolatainak ismertetését.

Néhányan, kiket más kötelesség is várt, ekkor elköszöntek. Akik tehették

még beszélgettek, teázgattak, szinte szünni nem akaró mondanójuk volt egymás számára. Sajnos voltak, akik betegségük miatt vagy egyéb nagymamai elfoglaltságuk miatt nem tudtak eljönni. Rájuk is szeretettel gondoltunk, és bármikor szívesen látjuk őket a közösség összejövetelein.

Ezen a pár órás együttléten nemcsak a tea melegét lehetett érezni, hanem ott volt az egymás iránti szeretet, tisztelet melege is a Szent Család Óvoda közösségi házában.

Bízunk abban, hogy egy ilyen közösség, ahol a jövő nemzedékéért folyamatosan imádkoznak, sok nagyszülőnek példát mutat, hogyan kell megélni hitünket, mi az amit bármikor megtehetünk gyermekeinkért és unokáinkért az imádság erejével.

Furján Zoltánné

A katolikusok fegyverei

„Öltsétek föl az Isten fegyverzetét, hogy a sátán cselvetéseinek ellenállhassatok.” (Ef 6,11) Így buzdítja Szent Pál apostol az efezusi közösséget hozzájuk írt levelében. Az új esztendő kezdetén érezhetjük, hogy ez a szentírási mondat, üzenet szól hozzánk is, az apostol ma is hív minket erre. Aki háborúba indul, fel kell fegyverkeznie, az élet mindennapos harcához nekünk is szükségünk van fegyverekre, és ezek a lélek eszközei, melyek minden korban tudják oltalmazni az embert. Pál buzdít az efezusi levél ezen fejezetében minket, hogy ragadjuk magunkhoz a lélek kardját, a hit pajzsát, és az üdvösség sisakját. Feltesszük a kérdést jogosan, nekünk katolikus keresztényeknek, mik a fegyvereink a XXI. században?

Fulton Sheen amerikai érsek fogalmazta meg: *„Az Egyesült Államokban nincs több száz embernél, aki gyűlöli a Római Katolikus Egyházat; viszont több millióan vannak, akik gyűlölik azt, amit tévesen a Katolikus Egyháznak hisznek.”* Nekünk katolikusoknak is kihívás, hogy megismerjük a hitünket, amit hiszünk, mert hitünk egy az Ösegyház hitével az apostoli hitvallás által. A három fegyverünk pedig: A Szenthagyomány, a Szentírás, és az imádság, amit megtapasztalásnak is nevezünk.

A Szenthagyományt említhetjük első helyen, ez kapcsol minket leginkább össze az Ösegyházzal. A Szentírás is úgy keletkezett, hogy a szóbeli hagyományt elbeszélték, leírták és az alakuló Egyház pedig kánonba foglalta, vagyis hitelesnek ismerte el azokat a szent könyveket, amelyeket ma a Bibliában olvasunk. A hét szentség is összeköt minket az Ösegyházzal, hiszen ezeket a szentségeket, már az ókori időben kiszolgáltatták, és ahogy a Szentírást,

úgy a hét szentséget is a középkorban, a trentói zsinat véglegesítette. Az egyházi rend, vagyis a papság szentségében is jól látható a tradíció jelentősége, mert a szentelés kézfeltétel által történik, és ugyanazt a hatalmat adják tovább, amit az apostolok adtak át már az első században. Visszamenőleg utána lehet nézni a szenteléseknek, és eljuthatunk mindig egy apostolig, aki átadta ezt a hatalmat, ezt őrizzük mi is.

Az ókori írók előszeretettel nevezték az életet egy hajóútnak, ha életünk tengerén viharba kerülünk, elbizonytalanodunk, akkor tudhatjuk, hogy az Egyház tanításával biztos segítséget nyújt ma is. Amikor bizonytalanok vagyunk egy kérdésben, érdemes elmélyülni benne, mit szóltak erről atyáink, mit mond Egyházunk. 1517. október 31-e a reformáció napja. Itt indult el Luther Mártonnal, aki nem akart egyházszakadást, de a protestantizmus lett az eredménye. Mondhatnánk ők akkor kiszálltak az Egyház nagy hajójából, és elhagyták a hagyományt, a Szentírást, és imádságot vitték magukkal, és ez viszi még mindig őket immár ötszáz esztendeje. A XX. század ökumenikus mozgalmának megindulásával egyre közelebb, hiszen egyek vagyunk Krisztusban.

A kor előrehaladtával a tudományok fejlődésével, feltalálásokkal, a Szentírás egyre inkább háttérbe szorult, megjelent a deizmus. A Szentírás üzeneteire egyre kevésbé figyelő emberiség kelepécebe rohant ezzel, hiszen az emberség is egyre inkább kiveszett a korokat követő istentelen rendszerekben. Megmaradt az imádság, vagy más néven a megtapasztalás. Egészen biztos sok ember ma is megérzi az imádságban, az elcsendesedésben, a végtelennel való találkozás nagyszerű-

ségét. Ez a Szentlélek csodája ma is. A pszichológia azonban, a XIX. század végén fellépő új tudomány, sok új felfedezést hozott, és úgy tűnt megkérdőjelezi az imádság fontosságát.

Összegezve, a katolikus szó jelentése egy, egység, egyetemesség. A Szenthagyománytól elszakadók között nem lehet meg ez az egység, hiszen azóta is szakadoznak több felé, új, és új közösségek jönnek létre, és nem rosszakarattól, vagy rossz szándékukból kifolyólag. A Szentírást elvető ember élete szubjektív, egyoldalú, elfogult lesz. Nehezebben szabályozza, mit enged be az életébe, mi befolyásolja, ez nagy veszély ma, mikor a reklámok, a propagandák korát éljük. Ma már egyre több orvos nyilatkozik úgy, hogy az a szülő teszi a legnagyobb jót a gyermekével, aki imádságra kulcsolja kezét, és megtanítja „beszélgetni” Teremtőjével.

A Jelenések könyvében János apostol így inti a laodíceai egyházat: *„Mivel langyos vagy, sem hideg, sem meleg, kivetlek a számból.”* (Jel 3,16) Minket is int ez az üzenet, hogy vegyük komolyan az Úr ajándékát, mellyel támogat minket az élet útján. Merjük ma is komolyan venni hitünket, mert csak így érdemes. Erősödjünk meg Isten fegyverzetében. Bátran hagyatkozzunk Egyházunkra, amely mint anyánk, és tanítónk áll mellettünk, és igyekszik minden korban, minden jelenségre, új kihívásra választ adni a kérdező embernek, segít gondolkodni. Merjük kinyitni a Szentírást, és figyelni annak spirituális (lelki), üzenetére, erkölcsi intéseire. Az imára kulcsolt kéz pedig a legnagyobb erő, és legnagyobb támogató ma is.

Pete Polgár Máté
teológus

Az Ifjúsági Világtalálkozó idején a HungaRio Pécsre várja a fiatalokat

XVI. Benedek pápa az idei évre Rio de Janeiróba hirdette meg az Ifjúsági Világtalálkozót. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a nagy távolságra való tekintettel úgy határozott, hogy a világtalálkozóval egy időben ismét nemzeti ifjúsági találkozóra hívja Pécsre a magyar fiatalokat.

Hittanóra az iskolában

„Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”

„A keresztség által részesülünk Jézus húsvéti titkában, a bűnbocsánatban és az ő isteni életében. Bekapcsolódunk a Szentháromság életébe, Isten gyermekei leszünk. Felénk is elhangzik az Atya szózata: *Te vagy az én szeretett fiam.*”

(Székely János)

A hitben való növekedés újabb állomásához érkeztünk. A karácsonykor újra megtalált szeretet maradjon velünk a tanév hátralévő idejében, és az év minden napján. Tudjuk hordozni és megajándékozni napról napra embertársainkat.

Erre az időszakra választottuk folytatásként Jézus megkeresztelkedésének történetét, amelyben a mennyei Atya kinyilvánítja: *„Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem.”* Amikor megkereszteltek bennünket, így fogadott fiává, gyermekévé Isten bennünket is. Minden keresztény kötelessége lenne, hogy ehhez a fogadott fiúsághoz méltóan próbáljon élni.

Szeretnénk mi is úgy követni Jézust, hogy az Atya szeretetére méltók lehessünk. Fontos, hogy ez a gondolat ne csak egy éppen aktuális téma, vagy beszélgetés része legyen a gyermek életében, hanem valóban egy folyamat, ami jellemzi mindennapjait. Ezért minden hónapra meghatároztuk, hogy mi lesz az, amire még jobban odafigyelünk. (szerepet, engedelmesség, megbocsátás) Mindennapi szavak, de

ha nem váltjuk életté, nem érnek semmit. Ezért hát minden hittanórán van idő arra, hogy beszéljünk a nehézségekről, változásokról. Most a nagybőjti időben pedig, különösen is fontosak azok a kérdések és megfogalmazott válaszaik, amelyek segítségével az Úton maradhatnak.

Milyen tulajdonságaid, tehetségeid vannak, amellyel mások életét tudnád megerősíteni? (ötletek, odafigyelés, segítség, bátorság, dicséret)

Mindennapi életedben hogyan lehetne világosabb jeleket adni Istennek, másoknak és önmagadnak, hogy te Jézust követed és az ő tanítása szerint élsz? (gondolkodásunkban, magatartásunkban, megoldási módszereinkben megmutatkozhatnak)

Apró lépések. Ha ezeket a lépéseket nemcsak a hitoktató próbálja irányítani, hanem a szülő is féltő szeretettel óvja és egyengeti, akkor a kisgyermek is megérti és megérzi mennyei Atyja szeretetét: *„Te vagy az én szeretett fiam, benned telik kedvem.”* És ez az a szeretet, amely egyre közelebb visz Hozzá!

„Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak erőt kérek a hétköznapiakhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére!” (A Kis Herceg imájából)

Nátrán Józsefné

Jó volt olvasni:

Dsida Jenő kiadatlan verse: Veronika - lelkek

Veronika volt,
aki a gyűlölettől holtra sebzett,
vérverejtékes, torzult Jézus-arcra
ráborította selyem keszkenőjét –
és sírva borult le a szent rögökre.

Ez a véres arc megmaradt örökre

Beleívódott rostjai közé

a fehér keszkenőnek,
bús lelkébe a nőnek,
a halállal-tusakodó vonásai
békét csókolnak szerte a világnak.

S bár a századok vasfoga

a kendőbe harap,
bár szétfoszlik és millióra bomlik,
de szelek szárnyán mindenhol eljut
és mindenkinek jut egy kis darab.

Áldott, ó, áldott.

ki életútját sírva, küzdve rója
és megérti, hogy ez a keszkenő-hordás,
e drága foszlány örök megőrzése
a Veronika lelkek missziója.

Nem győz a bánat, nem öl meg a harc,
ha tiszta lelkek hókeszkenőjéről
bízgat, int felém ez a Krisztus-arc!

(Szatmár, 1925. XII. 24.)

A verset a jelzett napon írta be a költő édesanyjánál varrni tanuló Papp Veronika emlékkönyvébe.

Megjelent az Új Ember Katolikus Hetilap 1992. 04. 12-i számában. Közreadja: Csizsár Alajos.

Dsida Jenő lelket megszólító, hívő líraisággal jeleníti meg Veronikát Jézus keresztútján. A véres Krisztus-arc a szent legenda szerint ott maradt a kendőn, mely századok alatt szétfoszlott ugyan, "de mindenkinek jut egy kis darab"! És e békét csókoló foszlány megőrzése lesz képletesen a lelkek missziója. – Azaz szeretet-szolgálat, szívbeli feladat: mindennapjainkban, családban, hivatásban, esetetek között, szerte a világban. Mert a lélekben megőrzött Krisztus-arc bízgat és kégyelmet ad.

Jászné Margit néni

Készíts saját húsvéti gyertyát!

A húsvéti gyertyád legyen egy új, még eddig meg nem gyújtott hosszúkás gyertya. Először a mintát rajzold rá alkoholos filccel. A közepén álló keresztet vékony öntapadó aranszínű csíkkal díszítsd (gyertyadíszítő aranyfilc is lehet). Az öt szent seb helyét szokás kiemelni. Ide ragaszthatsz piros gyöngyöket, vagy a szöveget szimbolizáló gombostűkkel jelölheted a helyet. Legegyszerűbb, ha ezeket a gombostűket ollóval megrögzíted és egy másik gyertya lángjába tartva felmelegíted a hegyüket, majd beleszúrod a kereszt megfelelő sarkaiba.

Ne feledkezz el a betűkről és a számokról sem: az idei évszámot írjuk a kereszt négy sarkába, felülre az „A” alfa, alulra az „Ω” ómega görög betűket. Ezzel jelképezzük, hogy a Feltámadt Krisztus, aki érettünk égő áldozattá lett, maga a Kezdet és a Vég.

Gyertyádat tovább díszítheted virágokkal, zöld ágacskákkal. Gyertyádat helyezd biztonságos gyertyatartóba – ami lehet egy kis kerámia tálka is –, hogy a lecsöpögő forró viasz ne okozzon kárt.

Kívánom, hogy gyertyád fénye ragyogja be a családot húsvéti asztalát!

Forrás: Mária Rádió magazin

A hónap szentje:

V. Szent Pius pápa (1504-1572)

„Ó lelkek, akik már félelem nélkül élvezitek a boldogságot. Boldog sors jutott nektek! Állandóan el vagytok merülve az én Istenem dicséretében.”

(Avilai Szent Teréz)

A reformpártiak nagy és szent pápája, akit már évtizedek óta vártak. Abban a korban választották Szent Péter utódjává, amikor a katolikus egyházban a legnagyobb szükség volt az egyházi fegyelem és az erkölcsi rend helyreállítására.

1504-ben született a milánói hercegség területén egy kisvárosban, elszegényedett nemes családban Antonio Ghislieri. Már tizennégy évesen saját akaratából a domonkosok közé lépett. Egész életét meghatározta a rendben el-sajátított önmegtartóztató, puritán életvitel. Huszonnégy éves volt, amikor pappá szentelték. Rendjében tanítója lett a jelölteknek, később több domonkos kolostor vezetőjévé is őt választották. Elszántan harcolt a protestantizmus ellen és idővel Milánó és egész Lombardia főinkvizitorává tették. Lelkiismeretesen őrködött az egyházi tanítás tisztasága felett, erős kézzel vetett véget a rábizott területeken minden eretnecségnek. IV. Pál pápa, akivel Antonio jó barátságban volt, (nézeteik és elképzeléseik szinte ugyanazok voltak) püspökké szentelte, majd bíborosi rangra emelte. Az őt követő pápa (IV. Piusz) azonban mindent lerombolt, amit elődje tett. Így az ő halála után a bíborosi testület jól látta, hogy olyan pápára lesz szükség, aki komolyan veszi a reformokat és az egyház további hanyatlását megakadályozza.

Ezért, IV. Piusz halála után, 1566. január 7-én a konk-láv égyhangúan Antonio Ghislierit választotta pápának,

aki az V. Piusz nevet vette fel.

A domonkosoktól hozott életvitele pápasága alatt sem változott, ezért gyorsan vált közkedveltté. Nem tartott pompás díszmenetet beiktatása után, inkább nagy összegű alamizsnát osztott szét a szegények között. Igyekezett a kiadásokat csökkenteni a Vatikánban, ő maga is egyszerűen élt, egyszerűen öltözött. Minden fontos eseményen a domonkosok fehér ruhájában jelent meg. (Az ő pápaságával kezdődően változott meg a pápák ruhája fehérre.) Megtalálta azt a nyelvet, amelyen az emberekhez szólhatott. Gyakran látogatta a római kórházakat, kereste a legelesettebbeket, imádkozott velük és értük, készítette fel őket a halálra.

Pápasága legnagyobb feladatának tekintette a tridenti zsinat rendelkezéseinek gyakorlatba való átültetését. Erre áldozta egész életét. Kiadta a zsinat által átdolgozott katekizmust, kiadta a Breviáriumot, majd a Tridenti Mise új kiadását, amit kötelezővé is tett.

A zsinati reformok után sorra adta ki pápai döntéseit is. Megszigorította az egyházi törvénykönyvet, hogy az egyház ellenőrzését kivonja az állam fennhatósága alól. Püspökeit arra kötelezte, hogy székhelyükön lakjanak és őrködjenek a rájuk bízottakon. Tőlük is elvárta ugyanazt az igénytelenséget, ahogyan ő is élt.

„Kérlek Uram, növeld fájdalmaim és türelmem!” Ezekkel a szavakkal készült halála előtt az Örök hazába. Rövid ideig, csupán hat évig uralkodott, de nagy szolgálatot tett az egyháznak. Utat mutatott az egyházi fegyelem és az erkölcsi tisztaság felé. XI. Kelemen pápa emelte a *szentek közösségébe*.

Nátrán Józsefné

A Völgyhíd c. színházi előadás a Mindszenty Gimnáziumban

A Völgyhíd egy bibliai történettel párhuzamos, eseményekben dús dráma. De ez más, mint a többi. Eddig azt tanulhattuk az iskolákban, hogy a drámát színpadon játsszák, ezt viszont nem. Ez a legkülönlegesebb az egész darabban, hogy nem színpadon, hanem osztályteremben mobilszerűen oldják meg a különböző helyszíneket, és ettől lesz egyedi és újszerű a színmű. A szereplők a mai társadalmi helyzetet és gondokat mutatják be élet-szerű példákkal. Leginkább a fiatalok szemszögéből látatnak, a mai nyelvezettel, úgy, hogy a néző teljesen bele tudja élni magát, és át tudja adni magát az eseményeknek, melyek körülötte forognak.

A színdarab középpontjában a tizenévesek állnak, ezért a mű szövege sem monoton, unalmas és hivatalos, annál inkább poénos, vicces és magával ragadó. Mindezek ellenére a hallgató pontosan érzi a súlyát az elhangzottaknak, és ő maga is elgondolkodik a látottakon.

Péter, a főszereplő, jó tanuló – egy gazdag üzletember fia, aki uralkodik családján, éppen ezért félnek tőle – nem meri felvállalni önmagát, döntéseit. Barátnője Zsófi, Deda húga, akit nagyon szeret, viszont a lány nem mindig tudja hová tenni Péter túlon-túl ragaszkodó és mindenki mást ki-rekesztő megnyilvánulásait. Deda, aki a legjobb barátja Péternek, egy kicsit lázongó magatartású, de sok igazságot kimond. Ne felejtjük ki a mindenbe beletörődő fiút, Lacit sem. Ő egy kicsit optimistább felfogású, mint az osztálytársa, Deda. És még ott van Zsófi barátnője, Juli, aki sok minden-re felhívja barátnője figyelmét.

Összesen négy fő helyszínen ját-

szódik a darab. A legelején egy fiú-kollégiumban találhattuk magunkat, ahol négy szereplőt ismerhettünk meg. A három fiút és a kollégiumi nevelőt. Itt a diákotthonban lesznek Dedának különleges gondolatai Péterről és Jézusról meg a halálról, hogy nem akar harminc évnél tovább élni, mert nem mer szembenézni a rá váró akadályokkal, amelyek az élet előrehaladtával járnak. Mivelhogy ilyenkor még nem ismertük a szereplőket, visszaugrottunk egy évet az időben, nyárra, ahol belecsöppenhetünk Péter magánéletébe, és megtudhattuk, hogyan kezdődött a románca Zsófiával. Mint minden tanuló életében, az övékben is szerepet játszott az iskola. A fiatalok az átlagos, rendes diákok iskolai életét élték. Hallgathattuk Deda eszme-futtatásait, na meg a matektanárét, aki 50 évével igazán kiismerte a világot. Szerinte mindent nő irányít, és annak a kezében van a hatalom, akinek legnagyobb tudás, műveltség és ismeret van a birtokában. A mű befejezésében elérkeztünk a számomra legszomorúbb és legrosszszabb helyszínre, mely Péter számára a megoldást jelentette. Ez nem más, mint a Viadukt, más néven a Völgy-

híd, ahonnan a mélybe zuhanva magával rántotta Zsófit is az örökkévalóságba. Péter úgy gondolta, hogy csak ezzel a tetteivel, cselekedetével tudja megoldani a problémáját.

Így lett vége a színdarabnak, de hogy egy kicsit könnyebb legyen megérteni, elmondom, hogy mi volt a párhuzam. Az egész időszámításunk után 67-ben történt, amikor a bibliai Péter (nem a másik) elfutott Néró keresztény mézárása elől, mert nem mert felvállalni a kereszthalált a hitéért. Rómából kiérve Péter szembe-találta magát Jézussal, és megkérdezte tőle: „Domine quo vadis? – Hová méz Uram? Jézus erre csak annyit válaszolt, hogy vállalja a kereszthalált, és azzal tovább ment. Péter azonban megelőzte, és maga ment vértanúnak. A drámában Deda Jézus szerepét töltötte be, mert ő akart meghalni, viszont Péter találta meg a megoldást a problémájára. De én úgy gondolom, hogy ez nem lehet megoldás, mert mindenki, aki ezt megteszi, fél megoldást találni és változtatni.

Alotti Meriem (12.a)
Mindszenty József Általános Iskola,
Gimnázium és Kollégium

Első szentgyónás és szentáldozás a Kertvárosi Templomban 2012. november 17-18-án

Amikor gyóntam azt éreztem, hogy egyre tisztább leszek. Arra gondoltam, hogy egy fekete lap a szívem és most egyszerre hófehérré változik. Csodálatos érzés volt!

Amikor először áldoztam, olyan érzéssel lettem tele, mint amikor elrontom vagy elfelejtem a tennivalókat. Jó érzés volt, amikor láttam, hogy a családom meghatottan és büszkén figyelt rám. Sokkal jobb érzés volt, amikor elmondtam a versemet és megkaptam a Szentostyát. Éreztem, hogy Istennel beszélek!

Csiszár Lili

Amikor gyóntam nagyon féltem, de minden félelmem elszállt, amikor bementem. A pap bácsi nagyon kedves volt, és a kijövésakor nagyon jól éreztem magam.

Amikor először áldoztam, annak örültem, hogy végre áldozhatok! Nagyon jó érzés volt megismerkedni az Oltáriszentséggel!

Gergely Ildikó

Gyónás előtt féltem, de utána úgy éreztem magam, mintha lelki zuhanyt vettem volna.

Az áldozásomra meghívtam a két nagymamám, anyukámat, apukámat, dédimet, nagybátyámat, anyukám keresztanyját, az én keresztanyukámat és keresztapukámat. Tőlük egy rózsafüzért és egy imakönyvet kaptam.

Vadvári Virág

Amikor gyóntam, azt éreztem, hogy előtte majd kiugrott a szívem. Aztán bent már megnyugodtam. Utána nagyon megkönnyebbültem.

Az volt a legjobb, amikor megkaptam az első Szentostyát! Ajándékba egy olyan rózsafüzért kaptam, ami még a dédi mamámé volt.

Jámbor Petra

Én azt éreztem, hogy jó volt megszabadulni a bűneimtől, jó volt tiszta szívűnek lenni! Kicsit megijedtem attól, ahogy a pap bácsit látni lehetett a gyóntatószékben.

Az első áldozás után kaptam egy gyönyörű szép rózsafüzért, amit megszentelt Krisztián atya. A tesóm készített rólam sok szép képet.

Kakas Dorina

Jól éreztem magam, megkönnyebbültem, amikor kijöttem a gyóntatóból. Megnyugodtam. Jól sikerült a felolvasás is. Áldozáskor a végén voltam. Jól sikerült.

Kovács Aida

Nagyon jól éreztem magam a gyóntatószékben. Boldog voltam.

Az elsőáldozásom napján nagyon boldog voltam, mert végre megtisztult a szívem. Utána anyukámék elvittek ebédelni.

Bejczy Patrik

Megszűntek a bűneim, én megkönnyebbültem. Nagyon jól éreztem ma-

gam. Egy picit megijedtem, amikor a gyóntatószékben Krisztián atya rám nézett. A kifestő is nagyon tetszett. Nagyon izgultam, amikor megtudtam, hogy én mondom az első verset. Én lettem az első elsőáldozó a vasárnapi napon!

Vincze László

A gyónás után nagyon jól éreztem magam, mert a bűneimtől megszabadultam. A pap bácsi nagyon kedves volt, de persze előtte egy kicsit féltem.

Az elsőáldozásom napján kaptunk egy gyertyát és egy elsőáldozási emléklapot. Nagyon örültem annak, hogy a nagyszüleim, az unokatesóm is eljött.

Horváth Viktória

Nagyon jól éreztem magam. Nagyon szép volt a pap ruhája.

Jó volt a gyertyát tartani a kezemben. Amikor hazaértem azt láttam, hogy ott vannak a torták az asztalon és boldog születésnapot kívántak.

Pánczél Máté

Összeállította: Tompa Viola

A Liszt Ferenc Tagiskola 4. osztályosai
Óra Krisztián atyával és Tompa Viola hitoktatóval

A test teológiája előadás-sorozat

Íme az ember, II. János Pál pápa tanítása az emberi testről és szexualitásról címmel nyitott előadásokra várják az érdeklődőket.

Helyszín: Szombathely, SEK (Károlyi Gáspár tér 4. A épület)
Előadó: Dr. Németh Norbert egyetemi lelkész, főiskolai tanár

2013. március 25-én, hétfőn 18 órakor Bűn, vágy, bűnre való hajlandóság és a szabadságom – Utam a függőségtől a szabadságig.

2013. április 29-én, hétfőn 18 órakor Ahol a család, ott a jövő – Család és házaság a XXI. század kihívásai között.

A Nagyheti szertartások rendje

Nagycsütörtökön (március 28.) 19 órakor kezdődik a szentmise az utolsó vacsora emlékére lábmosással, oltárfosztással, virrasztással.

Nagypénteken (március 29.) 19 órakor kezdődik Urunk szenvedésének ünneplése: passió, könyörgések, hódolat a kereszttől, szentáldozás.

Nagyszombaton (március 30.) 19 órakor kezdődik a húsvét vigíliája: tűzszentelés, húsvéti örömeinek, olvasmányok, vízszentelés, keresztségi fogadalom megújítása, feltámadási körmenet, húsvéti ételek megáldása. (A feltámadási körmenetre hozzunk gyertyát!)

Március 26-án, kedden a kertvárosi templomban a **szentségimádás és az imaszolgálat** 17 órakor kezdődik.

Március 29-én, pénteken 15 órakor kezdődik a **keresztút** a Kálvárián.

Április 3-án, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentmise**.

Április 6-án, szombaton 9³⁰-kor kezdődik Szombathelyen a Brenner János Általános Iskolában az **egyházmegyei hittanverseny döntője**.

Április 10-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentségimádás és az igeliturgia**.

Április 13-án, szombaton a kertvárosi templomban a szokásos **13-i fatimai szentmise és szentségimádás** 18 órakor kezdődik.

Április 14-én, vasárnap az **elsőáldozási szentmise** a kertvárosi templomban 11 órakor kezdődik.

Április 17-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentmise**.

Április 20-án, szombaton a Zárda kápolnában 17 órakor kezdődik a **bérmálási szentmise**.

Április 21-én, vasárnap a plébánia-templomban 10 órakor kezdődik a **bérmálási szentmise**.

Április 24-én, szerdán **szentségimádás** lesz a zalabesenyői templomban.

Április 24-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentségimádás és az igeliturgia**.

Április 27-én, szombaton Zalaegerszegen, a Mindszenty iskolában 9³⁰-kor kezdődik az **Egyházmegyei Ministráns Nap**.

Április 30-án, kedden a kertvárosi templomban a **szentségimádás és az imaszolgálat** 17 órakor kezdődik.

Május 1-én, szerdán Budapest-Mária-remetén, a Budapest, Templomkert 1. sz. alatti templomban rendezik meg az **Egyházmegyei Zarándoklatot**.

Május 5-én, vasárnap **megemlékezést** tartunk egykori plébánosunk, **Mindszenty József tiszteletére**, a plébániatemplomban a 10 órakor kezdődő szentmisében **köszöntjük az édesanyákat**.

Május 8-án, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentmise**.

Május 12-én, vasárnap az **elsőáldozási szentmise** a plébánia-templomban 8³⁰-kor kezdődik.

Május 13-án, hétfőn a kertvárosi templomban a szokásos **13-i fatimai szentmise és szentségimádás** 18 órakor kezdődik.

Május 15-én, szerdán 16³⁰-kor kezdődik a Kálvária kápolnában a **szentségimádás és az igeliturgia**.

Május 25-én, szombaton rendezik meg a **Nagymarosi Ifjúsági Találkozót**. (www.nagymaros.katolikus.hu)

Egyetemi Pasztorációs Konferencia

a Szombathely, Martineum Felnőttképző Akadémián

2013. április 4. (csütörtök) és 2013. április 6. (szombat) között "Hittel az Egyetemen" címmel szervezik meg a 19. Egyetemi Pasztorációs Konferenciát a Szombathelyi Katolikus Egyetemi Lelkésztség szervezésében.

A programon a résztvevő egyetemi lelkészek és munkatársaik előadások, csoportbeszélgetések, műhelymunka és imádság keretében gondolják át tapasztalataikat és terveiket az egyetemi lelkészségek feladataival kapcsolatban.

Az **Ünnepi Harangszó** következő száma **május 12-én** jelenik meg.

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója. Megjelenik kéthavonként.

Szerkeszti: Tájékoztatói Munkacsoport
E-mail: harangszo@mariamagdolna.hu
Felelős kiadó: Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:
8901, Zalaegerszeg, Balatoni u. 1., Pf.: 91.
Tel.: (92) 599 230, Fax: (92) 599 231
Web: www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Tipográfia: Frimmel Gyula
Nyomdai előkészítés: Paksa Tamás

Nyomás: Gura Nyomda Kft.
Zalaegerszeg, Hock J. út 92/B.
Telefon: (92) 599 464

